

Arrest

nr. 261 574 van 4 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Advocaat A. Haegeman vraagt ter terechtzitting de behandeling van de zaak uit te stellen daar advocaat P. Staes moeilijkheden ondervindt om met de trein tijdig op de zitting aanwezig te zijn en dit ingevolge een treinongeval op de lijn Antwerpen-Mechelen.

Vermits de Raad reeds bij het ochtendjournaal van 8u in kennis was van dit ongeval waarbij werd medegedeeld dat om aan de problemen te verhelpen vervangende bussen worden ingelegd, kan door de Raad niet worden ingezien waarom advocaat P. Staes in de onmogelijkheid zou zijn vijf uur later

gebruikmakend van een alternatief vervoermiddel om 13u op de terechtzitting aanwezig te zijn. Daarenboven wordt verzoekster ter terechtzitting vertegenwoordigd door advocaat A. Haegeman. Uitsstel wordt derhalve niet verleend.

2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Fier, Albanië en bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit. Uw dochter S. K (...) (O.V. 9.096.789) verblijft net als u in België.

Op 17 oktober 2004 werd uw echtgenoot gearresteerd in Duitsland. Hij zou de volgende dertien in de gevangenis doorbrengen. Na zijn arrestatie ging u samenwonen met uw schoonouders. Zij wilden dat u bij hen zou gaan wonen voor uw veiligheid. U kwam te weten dat uw schoonvader een brief had ontvangen van A. L. (...), waarop stond dat de familie van uw echtgenoot hem een som geld van vierhonderdduizend tot een half miljoen euro verschuldigd was en dat zij honderdduizend euro voor 1 september 2007 moesten betalen. U had in de periode daarna geen contact met uw echtgenoot of met uw schoonfamilie. Van Albanese gedetineerden die op dezelfde afdeling zaten als uw echtgenoot vernam u dat hij in Luxemburg zat opgesloten. Nadien kwam u te weten dat deze gedetineerden u niet meer terugbelden omdat A. L. (...) ermee had gedreigd hen te vermoorden. Omwille van de brief van A. L. (...), besloot u uw dochter naar een privéschool te sturen voor haar veiligheid. Uw vader stapte met deze brief naar de wijkagent maar die vond dat het niet volstond als bewijs. In diezelfde periode kwamen onbekenden die u nooit eerder in uw buurt had gezien bij uw burens vragen naar uw echtgenoot. Onbekenden kwamen tevens naar de vastgoedwinkel van uw vader en zeiden dat uw echtgenoot K. (...) problemen had met mensen en dat er iemand zou langskomen om zijn dochter te vermoorden of te ontvoeren en te verkrachten. Toen uw dochter in de derde klas van het lager onderwijs zat, werd ze op school meegelokt naar buiten door een ouder meisje die geen leerling van de school was. De bewaker greep tijdig in. Uw dochter kende geen jeugd als andere kinderen. Op alle schoolreizen ging u mee, u durfde haar niet alleen te laten. In 2010 verbleef u een jaar in Griekenland. Op 5 maart 2017 kwam uw echtgenoot vrij uit de gevangenis. A. L. (...) stuurde een boodschapper naar uw schoonfamilie om verzoening te vragen. U dacht dat uw leven zou beteren en opende een strandbar aan de kust. Toen uw dochter in 2017 ging studeren in Tirana verhuisde u met uw echtgenoot mee naar Tirana om voor haar te zorgen. Op 12 december 2017 kwam uw dochter laat thuis. U stuurde sms'en maar ze antwoordde niet. Rond 14u hoorde u van een vriendin van uw dochter dat ze niet naar de les was gegaan. U ging naar de politie van Tirana om aangifte te doen. Uw echtgenoot ging niet mee naar de politie omdat hij zich schaamde. De politie vertelde dat u pas 24 uur na de verdwijning een aangifte kon doen en stuurde u weg. De volgende dag om 14u in de namiddag kon u klacht indienen bij de politie. U vermeldde de naam van A. L. (...) niet bij de politie. De foto van uw dochter werd automatisch naar alle grensovergangen verspreid. Er waren ook meer controles in Fier. Uw echtgenoot stuurde een boodschapper naar A. (...) en beloofde de schuld te betalen, maar A. (...) antwoordde dat hij niets met de zaak te maken had. De volgende dag belde uw dochter u rond de middag op vanuit Fier, waar zij was vrijgelaten. Sinds die dag vraagt u zich af of er toen iets is gebeurd. In 2018 overleed M. (...), de dochter van uw schoonbroer F. (...). Volgens de politie was het zelfmoord maar u denkt dat M. (...) werd vermoord. Volgens M. (...)’s moeder, uw schoonzus, heeft haar dood met uw zaak te maken. A. (...) probeerde mensen tegen u op te zetten. Zo informeerde hij naar de nummerplaat van uw vader in aanwezigheid van de echtgenoot van uw zus. Eind december 2018 kwam u naar België in het kader van een opleiding esthetiek die u volgde. In februari 2019 verhuisde u samen met uw dochter en echtgenoot van Tirana terug naar Fier. In december 2019 vertrok uw dochter naar België om haar leven op te bouwen met haar partner B.R. (...) (O.V. 9.096.788). Van december 2019 tot februari 2020 verbleef uzelf in België voor een opleiding. In februari 2020, toen u was teruggekeerd naar Albanië, vertelde uw schoonvader u dat u niet op bezoek moest komen omwille van de veiligheid. Er waren in die periode ook geruchten dat degene die u bedreigde was teruggekeerd uit het buitenland. In diezelfde maand vertelde uw dochter dat B.R. (...) geweld tegen haar gebruikte en haar geld uitgaf. U besloot dat u naar België moest terugkeren om uw dochter te helpen en vroeg een nieuw paspoort aan. Op 16 of 17 juli 2020 reisde u met het vliegtuig naar België. Op 25 september 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Albanië vreest u verkracht en seksueel mishandeld te worden door A. L. (...). Het is een traditie in de omgeving waar uw schoonfamilie woont om de vrouwelijke leden van de familie te verkrachten om zo de tegenstander te kleineren. Moord komt er op de tweede plaats.

Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort neer, uitgegeven op 21 mei 2020 en met een geldigheidsduur van 10 jaar. U legde tevens een identiteitskaart neer, uitgegeven op 14 februari 2018 en met een geldigheidsduur van 10 jaar. U legde ook een rijbewijs neer, uitgegeven op 3 oktober 2018 en geldig tot 11 december 2026. Daarnaast legde u twee certificaten neer van cursussen die uw dochter

K. S. (...) volgde in Tirana (d.d. september 2018 en december 2018) en twee certificaten en een agendaplanning van cursussen die uzelf volgde in België (d.d. april 2019 en 26 april 2019). Ter staving van uw problemen met A. L. (...) legde u een getypte kopie neer van een brief die A. L. (...) naar uw grootvader stuurde (niet gedateerd), twee kopieën van uittreksels van politiegehoren van L. L. (...) (alter ego van A. L. (...), gehoren in het Frans, niet gedateerd), een kopie van een uittreksel van een gehoor van L. L. (...) met bijhorende vertaling in Duits (d.d. 7 juli 2001), een kopie van een attest van het politiecommissariaat nummer 2 in Tirana (d.d. 12 december 2017), een kopie van een brief die u schreef om het hiervoor genoemde attest op te vragen en een screenshot van een Facebookbericht dat u ontving in verband met uw oom F. S. (...). U legde ook drie foto's neer van het graf van M. L. (...) en twee foto's van het trouwfeest van M. L. (...). Ter staving van de problemen tussen uw dochter en B.R. (...) legde u veertien foto's neer en vijf pagina's met screenshots van WhatsAppberichten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u gehoorproblemen heeft aan uw linkerkant, waardoor u mensen moet aankijken om te lezen wat ze zeggen (Notities Persoonlijk Onderhoud R. H. (...), d.d. 23 november 2020, p. 2). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en nam de tolk plaats aan uw rechterkant waar hij normaliter links van u zou zitten. U verklaarde dat u in staat was om het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden te laten verlopen (NPO RH, p. 2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw dochter, S. K. (...) (O.V. 9.096.789). In het kader van het door haar ingediende verzoek tot internationale bescherming werd er een beslissing tot verzoek kennelijk ongegrond genomen die als volgt luidt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde weliswaar bij het begin van het eerste persoonlijk onderhoud dat u last had van emoties (Notities Persoonlijk Onderhoud K. S. (...) 1, d.d. 16 november 2020, p. 3) en stelde bij het begin van het tweede persoonlijk onderhoud dat u last hebt van angstaanvallen en soms moeilijk kan ademen (Notities Persoonlijk Onderhoud K. S. (...) 2, d.d. 7 december 2020, p. 2). U stelde tijdens het onderhoud ook dat u natuurlijke medicatie krijgt tegen stress. U verklaarde echter bij beide gelegenheden dat u in staat was om het persoonlijk onderhoud verder te zetten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u tijdens beide gelegenheden uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten. Bovendien legde u geen medische attesten neer om uw medische problemen te staven. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier dient uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond verklaard te worden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit het door u neergelegde paspoort blijkt dat u heen en weer reisde tussen Albanië en Griekenland op 2 en 14 augustus 2016, op 3 en 8 februari 2017, op 12 en 15 oktober 2017, op 17 en 23 maart 2018 en op 6 en 11 september 2019. Verder blijkt uit ditselfde

paspoort ook dat u op 5 november 2018 in Noord-Macedonië was, dat u op 16 en 17 november 2018 door Montenegro, Bosnië-Herzegovina, Kroatië en Slovenië reisde, dat u op 28 en 29 december 2018 door Montenegro en Kroatië reisde, dat u op 17 en 18 maart 2019 door Montenegro, Kroatië en Slovenië reisde, dat u zich op 30 maart 2019 in Italië bevond, dat u op 30 juli 2019 België binnenkwam met een vliegtuig, dat u op 6 augustus 2019 Zwitserland verliet met een vliegtuig en op diezelfde dag in Kosovo binnenkwam met een vliegtuig, dat u op 22 september 2019 België verliet met een vliegtuig, dat u op 14 en 15 december 2019 door Slovenië, Montenegro, Bosnië Herzegovina, Kroatië en Servië reisde, dat u op 29 december 2019 door Slovenië, Kroatië en Montenegro reisde en dat u op 22 januari 2020 door Kroatië en Montenegro reisde. Niettemin diende u in geen van deze landen ooit een verzoek om internationale bescherming in (NPO 1 KS, p. 8). Uw verklaring voor het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming, namelijk dat u er tot februari 2020 niet echt vanuit ging dat u in de problemen zou komen door de situatie van wraak waarin u verkeerde (NPO 1 KS, p. 7), overtuigt allerm minst. U stelde immers dat u in de periode na uw ontvoering in december 2017 en voor uw laatste vertrek uit Albanië in februari 2020 zelfs niet naar de winkel durfde te gaan omdat u schrik had dat iemand u zou achtervolgen of uw thuisadres te weten zou komen (NPO 1 KS, p. 19 en 20). Hieruit blijkt dat de door u aangehaalde vrees reeds aanwezig was toen u zich in de hierboven vermelde landen bevond. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw moeder, die net als u om bescherming verzoekt tegen A. L. (...) bij terugkeer naar Albanië, in 2010 een jaar in Griekenland woonde en tussen 2018 en 2020 drie keer op en af reisde tussen België en Albanië zonder daarbij om internationale bescherming te verzoeken (NPO RH, p. 7 en p. 11). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en zich terdege informeert over de procedure ter zake. Dat zowel u als uw moeder herhaaldelijk Europa rondreisden zonder om internationale bescherming te verzoeken, is een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Dit gedrag relativeert dan ook in ernstige mate jullie voorgehouden vrees. In verband met uw hierboven beschreven verplaatsingen naar het buitenland valt verder ook nog op te merken dat u, toen u voor het eerst werd gevraagd of u ooit buiten Albanië had verbleven, louter melding maakte van een bezoek aan Griekenland aan het eind van de zomer van 2019 en een bezoek aan België in september of oktober 2019 waarbij u twee of twee en een halve maand in België land bleef. Gevraagd of u nog bij andere gelegenheden naar Griekenland reisde, stelde u dat u vroeger ook ging, toen uw vader in de gevangenis zat (NPO 1 KS, p. 7). Dit antwoord strookt echter niet met de gegevens in uw paspoort. U reisde immers twee keer naar Griekenland toen uw vader op vrije voeten was in de periode tussen maart 2017 tot juni 2019 (cfr supra). Gevraagd of u Albanië nog op andere momenten had verlaten dan bij uw bezoek aan Griekenland en het bezoek aan België, stelde u dat dit niet het geval was. U stelde dat u Albanië enkel verliet toen u onderweg was naar België (NPO 1 KS, p. 7 en 8). Ook dit antwoord strookt niet met de gegevens in uw paspoort. U verbleef immers in maart 2018, november 2018, december 2018 en maart 2019 buiten Albanië, terwijl het door u vermelde bezoek aan België in september of oktober 2019 plaatsvond. Bovendien blijkt uit uw paspoort dat u reeds op 30 juli 2019 België binnenkwam (cfr supra). Geconfronteerd met paspoortstempels op 29 december 2019 en op 22 januari 2020, vertelde u plots dat u een opleiding esthetiek volgde in België en dat u voor deze opleiding op en af reisde tussen Albanië en België omdat u niet lang in het land mocht blijven. U stelde ditmaal dat u in september en oktober 2019 in België was, dat u eind november 2019 of begin december 2019 terugkeerde naar Albanië, dat u in december 2019 voor twee weken terugkeerde naar België, dat u op 29 december weer naar België bent gekomen, dat u in januari 2020 terugkeerde naar Albanië en dat u in februari 2020 met het vliegtuig naar België kwam (NPO KS, p. 21). Ook deze verklaringen stroken niet met de gegevens in uw paspoort (cfr supra). Geconfronteerd met het feit dat u een Zwitsers stempel had in uw paspoort op 6 augustus 2019, paste u een derde keer uw verklaringen aan. U stelde nu dat u een eerste keer naar België kwam in september of oktober 2018, dat u in maart 2019 terugkeerde, dat u in augustus 2019 naar België kwam via Zurich, dat u in september 2019 naar België kwam en terugkeerde naar Albanië in december 2019, dat u na een week in Albanië terugkeerde naar België, dat u na twee weken in België terugkeerde naar Albanië in januari 2020 en dat u vervolgens in februari de laatste keer naar België kwam (NPO 2 KS, p. 17). De bovenstaande verklaringen zijn warrig, onderling inconsistent en strijdig met de gegevens in uw paspoort. Bovendien zijn uw verklaringen ook strijdig met de verklaringen die uw moeder aflegde. Uw moeder stelde immers dat u in december 2019 met het vliegtuig naar België reisde en dat u sindsdien niet meer naar Albanië terugkeerde (Notities Persoonlijk Onderhoud R. H. (...), dd. 23 november 2020, p. 5 en 6). Door uw inconsistente en tegenstrijdige verklaringen wat betreft uw verplaatsingen buiten Albanië, rijst sterk het vermoeden dat u bij het begin van het onderhoud mogelijks probeerde te verhullen dat u naar België reisde omwille van de opleiding esthetiek die u hier volgde (NPO RH, p. 10). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw moeder, toen haar aan het begin van haar persoonlijk onderhoud werd

gevraagd of zij voor haar vertrek uit Albanië ooit buiten het land had verbleven, louter naar haar verblijf in 2010 in Griekenland verwees (NPO RH, p. 7). Pas wanneer haar gevraagd werd om welke reden zij in februari 2020 een paspoort nodig had, vertelde ze dat u problemen had in België en dat zijzelf ook al eerder in België was geweest (NPO RH, p. 10). De vaststelling dat zowel uzelf als uw moeder in eerste instantie mogelijks eerdere verblijven in België probeerden te verhullen, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Albanië, met name dat uw leven er in gevaar was omdat u bedreigd werd door A. L. (...).

Bovendien legden u en uw moeder over uw ontvoering in december 2017 weinig eensluidende verklaringen af. Uzelf situeerde uw ontvoering tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 18 of 19 december 2017 (NPO 1 KS, p. 4), terwijl uw moeder uw moeder tijdens haar persoonlijk onderhoud deze gebeurtenis op 12 december 2017 situeerde (NPO RH, p. 15). Opmerkelijk in dit verband is ook dat uw moeder op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat deze ontvoering in 2018 plaatsvond (DVZ, vragenlijst CGVS R. H. (...), d.d. 16 oktober 2020, p. 2). Uzelf stelde dat uw moeder de hele dag trachtte kennissen te contacteren en pas 's avonds een eerste keer naar de politie ging (NPO 1 KS, p. 16), terwijl uw moeder verklaarde dat zij om 14u in de namiddag een eerste keer naar de politie stapte (NPO RH, p. 14). Uzelf stelde dat de politie de melding van uw verdwijning gewoon verspreidde op verschillende kantoren en verder geen actie ondernam (NPO 1 KS, p. 18). Uw moeder verklaarde daarentegen dat uw foto naar alle grensovergangen van Albanië werd gestuurd om te vermijden dat u naar het buitenland zou ontvoerd worden en stelde dat er meteen extra controles werden uitgevoerd in Fier (NPO RH, p. 18). Bovendien had uw moeder op Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat Interpol op de hoogte werd gebracht na uw ontvoering (DVZ, vragenlijst CGVS RH, p. 2), iets dat ze zich niet kon herinneren ooit gezegd te hebben tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (NPO RH, p. 19). Deze vaststellingen halen de geloofwaardigheid van de door u gekende problemen met A. L. (...) verder onderuit.

Er kunnen in dit verband trouwens ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw gedrag in Albanië na uw ontvoering in december 2017.

Zo stelde u dat u na de ontvoering uw leven drastisch aanpaste en deze situatie aanhield tot uw vertrek in februari 2020 naar België. U stopte in die periode met school, u had geen vrienden en vriendinnen meer, uw sociaal leven viel weg en u durfde zelfs niet meer naar de winkel gaan uit schrik dat iemand u zou achtervolgen of uw thuisadres te weten zou komen. U beperkte zich na uw terugkeer in november 2018 in Fier verder in uw bewegingsvrijheid door enkel nog lokale verplaatsingen tussen de woning van uw grootouders en de woning van uw tante en woning van de familie van uw ex-vriend te maken. Voor de rest bleef u voornamelijk thuis. U ging nergens anders heen (NPO 1 KS, p. 7, 19 en 20). Aan deze uitspraken dient echter ernstig getwijfeld te worden en dat om de volgende redenen. Vooreerst is het hoogst bevreemdend dat u na uw ontvoering in december 2017 volgens uw eigen verklaringen nog tot november 2018 wachtte voor u definitief (sedert september 2018 reisde u wel al heen en weer tussen Tirana en Fier) vanuit Tirana terugkeerde naar Fier. (NPO 1 KS, p. 4). Als u werkelijk terugkeerde naar Fier omdat u zich enkel veilig voelde bij uw grootouders, zoals u aangaf, kan immers verwacht worden dat u dit al eerder zou gedaan hebben, temeer uw persoonlijk gedrag na uw ontvoering en het gegeven dat deze ontvoering plaatsvond in de nabijheid van uw woning in Tirana (NPO 1 KS, p. 12). De geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw terugkeer vanuit Tirana naar Fier wordt verder onderuit gehaald doordat zij strijdig zijn met wat uw moeder hierover verklaarde. Zij stelde namelijk dat jullie pas in februari 2019 vanuit Tirana naar Fier verhuisden (NPO RH, p. 4). Uw stelling dat u na de ontvoering niet buiten durfde te komen strookt daarnaast ook niet met de informatie die terug te vinden is op uw Facebookprofiel. Zo was u op 29 april 2019 in een cocktailbar in Tirana, was u op 10 mei 2019 in Peshku en bestuurde u op 25 juli 2019 een waterscooter in Darezeze (zie informatie administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u deze berichten slechts op Facebook postte nadat u al terug thuis was en dat u daardoor dus niet verried waar u zich bevond. Deze uitleg volstaat echter niet om de hierboven genoemde tegenstrijdigheid te verklaren. Uw stelling dat u de berichten slechts achteraf postte, neemt immers niet weg dat u zich wel degelijk vrijelijk verplaatste door Albanië. Het feit dat u in december 2018 nog een opleiding haartooi en esthetiek zorgde in Tirana en van plan was geweest in de zomer van 2020 een schoonheidssalon te openen in Albanië strookt trouwens evenmin met de houding van iemand die niet meer durfde buiten te komen uit vrees met nieuwe traumatische ervaringen te worden geconfronteerd (NPO 1 KS, p. 6 en 21). Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat u zich in diezelfde periode ook zonder problemen binnen Europa verplaatste (cfr supra). Bovendien is het in dit verband hoogst bevreemdend dat u in augustus 2018 een Facebookprofiel aanmaakte, terwijl u eerder had verklaard dat u in uw tienerjaren uw sociale media desactiveerde uit vrees dat A. L. (...) zou te weten komen waar u woonde (NPO 1 KS, p. 12). Dit alles haalt de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van A. L. (...) nog verder onderuit.

Bovendien legden zowel uzelf als uw moeder over het tijdstip en de hiermee verbonden omstandigheden van uw laatste vertrek uit Albanië verklaringen weinig eensluidende en bedenkelijke

verklaringen af. U stelde in dit verband dat uw grootvader u in februari 2020 opdroeg om zo snel mogelijk te vertrekken omdat uw leven in gevaar was (NPO 1 KS, p. 13). Enkele dagen na de waarschuwing van uw grootvader verliet u ook effectief Albanië (NPO 1 KS, p. 21 en DVZ, vragenlijst CGVS K. S. (...), dd. 7 oktober 2020, p. 2). Deze verklaringen werden echter formeel tegengesproken door uw moeder. Zij stelde immers dat u in december 2019 met het vliegtuig naar België reisde om daar samen met uw partner B.R. (...) uw leven op te bouwen en dat u sindsdien niet meer naar Albanië terugkeerde (NPO RH, p. 5). Gevraagd wat de concrete aanleiding voor deze waarschuwing van uw grootvader was, stelde u dat dit kwam doordat uw vader opgesloten zat in de gevangenis in Italië en dat A. L. (...) dit te weten was gekomen (NPO 1 KS, p. 19). Ook deze uitspraken worden niet bevestigd door uw moeder. Daarnaast gevraagd, kon zij zich niet herinneren dat er zich in februari 2020 een concrete bedreiging had voorgedaan. Zij verwees in dit verband louter naar de algemene situatie tussen A. L. (...) en uw familie en stelde dat wat uw grootvader ter ore was gekomen geen indicatie was, maar louter geruchten en woorden betrof (NPO RH, p. 16 en p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, kwam uw moeder niet verder dan te stellen dat u veel schrik heeft (NPO RH, p. 22). Het is in dit verband ook bijzonder veelzeggend dat uw moeder in februari 2020 terugkeerde vanuit België naar Albanië en slechts op 17 augustus 2020 Albanië definitief verliet (NPO RH, p. 11 en NPO 1 KS, p. 11). De vaststelling dat uw moeder niet op de hoogte bleek van de reden waarom u Albanië ontvluchtte en in diezelfde periode zelf vanuit België terugkeerde naar Albanië, terwijl zij omwille van hetzelfde conflict met A. L. (...) om internationale bescherming verzoekt, haalt de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding volledig onderuit.

Voorts kunnen er in dit verband ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de door u beweerde betrokkenheid van A. L. (...) bij de dood van uw nicht M. L. (...) op 17 april 2018. Vooreerst dient in dit verband opgemerkt te worden dat u geen enkel document indiende om aan haar verwantschap aan u te staven. Bovendien is uw vermoeden dat zij vermoord werd een blote bewering die op geen enkele manier gestaafd wordt door de door u ingediende documenten. Integendeel, zowel uzelf als uw moeder verklaarden immers dat M. (...) volgens het officiële politierapport zelfmoord pleegde (NPO 1 KS, p. 6 en NPO RH, p. 19). Het stemt overigens tot nadenken dat M. (...)’s vader volgens uw verklaring het autopsierapport nooit heeft ingekeken (NPO 2 KS, p. 7). Uw verklaring dat uw familie de telefoon van M. (...) niet kreeg en haar lijk niet mocht zien, volstaat trouwens niet om te concluderen dat er sprake is van een verdacht overlijden of een te vroeg stopgezet politieonderzoek. U gaf trouwens te kennen dat de beslissing om haar lijk niet te laten zien door haar eigen schoonfamilie werd genomen (NPO 2 KS, p. 6). Ook uw moeders verklaring dat het in de omgeving waar A. L. (...) woont een soort traditie is om de vrouwelijke leden van de familie van de tegenpartij te verkrachten bij een wraak, overtuigt niet (NPO RH, p. 16 en 17). Dit overstijgt het niveau van een blote bewering niet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan door het Commissariaat-generaal geen geloof wordt gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de omgeving van A. L. (...). Uw algehele geloofwaardigheid, inclusief de door u aangehaalde problemen met uw ex-partner, B.R. (...), komt hierdoor mede op de helling te staan.

Wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen in het kader van het conflict met A. L. (...) en de problemen met uw ex-partner B.R. (...) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. Uw moeder stelde weliswaar dat haar vader (uw grootvader langs moederskant) naar de wijkagent stapte met brief van A. L. (...) die hij rond 2005 of 2006 ontving en waarin werd aangegeven dat uw echtgenoot en schoonboer geld aan hem moesten, maar dat de wijkagent deze brief toen niet aanmerking nam als bewijs omdat deze met een typemachine was geschreven en de afzender hierdoor niet kon worden geïdentificeerd (NPO RH, p. 12 en 13). Men kan echter bezwaarlijk stellen dat hiermee alle beschermingsmogelijkheden waren uitgeput. Zo hebben u noch uw moeder naar aanleiding van de problemen die u vervolgens met A. L. (...) en zijn omgeving kende ooit een klacht neergelegd bij de politie tegen deze persoon.

Zo stapte uw moeder niet naar de politie na de eerste poging tot ontvoering toen u op de basisschool zat (NPO RH, p. 17). Ze deed dit niet omdat ze haar hadden gezegd dat het onmogelijk was deze feiten

te bewijzen omdat het meisje dat u toen probeerde mee te lokken niet kon worden teruggevonden (NPO RH, p. 17). Dit volstaat echter niet als verklaring voor haar nalaten bescherming te zoeken. Gezien de potentiële ernst van de misdaad (een poging tot ontvoering van een minderjarig kind) is het immers weinig plausibel dat de Albanese politie geen onderzoek zou ingesteld hebben.

U en uw moeder lieten daarenboven na om na uw ontvoering in 2017 ooit klacht in te dienen tegen A. L. (...). Meer zelfs, twee dagen na uw vrijlating begaf u zich naar de politie van Tirana om te melden dat u terecht was – uw moeder had immers aangifte gedaan van uw verdwijning – waarbij u expliciet naliet de waarheid te vertellen. U loog tegen de politie over de ware toedracht van de feiten en verklaarde verkeerdelijk dat u schrik had gehad van uw vader en daardoor een dag weg was geweest (NPO 1 KS, p. 13). U ging er vanuit dat als u de politie de waarheid zou verteld hebben, dit de situatie enkel zou verergerd hebben. Bovendien was u de mening toegedaan dat de politie weinig voor u kon betekenen en u niet de nodige bescherming kon bieden (NPO 1 KS, p. 13). De klacht van uw moeder werd hierop geseponeerd. Voorgaande motivatie om de ware toedracht van deze feiten niet bekend te maken bij uw eigen autoriteiten volstaat niet als rechtvaardiging voor uw nalaten de hulp van uw eigen autoriteiten in te roepen. Indien de autoriteiten niet op een correcte wijze de hoogte worden gebracht van bestaande problemen, kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet adequaat tegen optreden. Dat de autoriteiten de initiële klacht over uw verdwijning weinig ernstig zouden genomen hebben, vormt evenmin een verschoningsgrond om hen nadien niet correct over het gebeuren in te lichten, temeer de ernst van de gepleegde feiten (NPO 1, p. 17 en 18).

Ook voor uw andere problemen die u linkte aan de persoon van A. L. (...) liet u na ooit de politie in te lichten (NPO 1 KS, p. 14 en NPO RH, p. 19).

Dat u dit nooit deed omdat u vreesde dat de tegenpartij dit te weten zou komen en de situatie hierdoor nog verder zou escaleren met bijkomend gevaar voor u (NPO 1 KS, p. 14 en 19), overtuigt niet. Ook dit kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U verklaarde daarnaast ook dat u geen klacht indiende bij de Albanese politie omdat familieleden van A. L. (...) bij de politie van Burrel werkten. U vreesde dat zij A. L. (...) op de hoogte zouden brengen van wie aangifte deed en wanneer (NPO 1 KS, p. 14 en NPO 2 KS, p. 15). Hiernaar gevraagd, slaagde u er echter niet in te concretiseren om welke familieleden het precies ging (NPO 1 KS, p. 14). U kon ook niet zeggen welke functie deze familieleden hadden bij de politie van Burrel en sinds wanneer ze daar werkten (NPO 2 KS, p. 14). U stelde dat u aan uw grootvader had gevraagd om wie het ging maar dat deze informatie niet met u werd gedeeld (NPO 1 KS, p. 15). Deze verklaring kan uw gebrek aan kennis ter zake echter niet rechttrekken. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vrees. Bovendien is het in dit verband ook opvallend dat u niet naar een ander politiekantoor dan dat van Burrel bent gegaan en dat u ook niet naar de Ombudsman (Albanees: Avokati i Popullit) bent gestapt om eventuele problemen met de politie in Burrel aan te kaarten (NPO 2 KS, p. 15). U verklaarde in dit verband dat instellingen zoals de Ombudsman in Albanië enkel bestaan om de buitenwereld te overtuigen en voor de gewone burgers niets voorstellen (NPO 2 KS, p. 15). Dit laatste strookt evenwel niet met de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie (cfr infra).

U verklaarde uw nalaten om omwille van uw problemen met A. L. (...) naar de politie te stappen verder ook door te stellen dat uw grootvader leeft volgens de traditie van de kanun (een verzameling traditionele wetten). U stelde dat het binnen deze traditie niet wordt aanvaard als twee vrouwen zonder de toestemming van het hoofdgezin een aangifte gaan doen. Zowel uzelf als uw moeder verklaarden in dit verband dat uw grootvader Ali S. (...) het jullie niet toeliet om naar de politie te stappen in verband met uw problemen met A. L. (...) (NPO 1 KS, p. 14 en NPO RH, p. 19). Ook deze redenering kan niet gevolgd worden voor uw nalaten een beroep te doen op de hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt immers allerm minst dat uzelf, die rechten studeerde in Tirana en Europa rondreisde, in Albanië leefde volgens de traditionele regels van de kanun (cfr supra). Bovendien dient vastgesteld te worden dat uw moeder volgens haar eigen verklaringen tegen de wil van haar schoonfamilie in naar de politie stapte toen u vermist was in december 2017 (NPO RH, p. 20). De loutere vaststelling dat dit volgens uw moeder mogelijk was, ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie stelling dat jullie niet naar de politie konden gaan omdat de familie van uw vader dit verbood. Dit geldt des te meer aangezien uw vader er volgens uw moeders verklaringen bij haar op had aangedrongen dat zij als enige haar handtekening onder de aangifte bij de politie zou zetten toen u in december 2017 vermist was. Volgens uw moeder vroeg hij dit zodat hijzelf achteraf geen problemen met zijn familie zou krijgen (NPO RH, p. 20). De vaststelling dat uw vader er bij uw moeder, die ook een vrouw uit uw familie is, op aandrang om in haar eigen naam aangifte te doen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw stelling dat het voor een vrouw binnen uw familie onmogelijk zou zijn om naar de politie te stappen.

Gevraagd om te verklaren waarom zij wel tegen de wil van haar schoonfamilie naar de politie kon gaan toen u vermist was, maar dit niet kon eens de problemen verband hielden met de persoon van A. L. (...), antwoordde uw moeder naast de kwestie dat zulke dingen volgens haar schoonfamilie opgelost moeten worden met wapens. Nogmaals gevraagd de tegenstrijdigheid te duiden, stelde zij dat er in Albanië geen bescherming mogelijk is (NPO RH, p. 20). Deze verklaringen volstaan niet om de hierboven vermelde tegenstrijdigheid te verklaren. Het incoherente gedrag van uw moeder ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van jullie bewering in Albanië geen bescherming te kunnen zoeken hebben omdat de familie van uw vader jullie dit als vrouwen verbodt.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ook uw oom F. S. (...) geen verdere stappen ondernam om het stopgezette politieonderzoek naar de doodsoorzaak van zijn dochter M. (...) aan te klagen (NPO 2 KS, p. 6).

U stapte verder ook nooit naar de politie voor uw problemen met uw ex-partner B.R. (...). U diende bijgevolg ook op geen enkel ogenblik een klacht in tegen hem (NPO 2 KS, p. 13). U deed dit niet omdat u gevoelens had voor hem (NPO 2 KS, p. 14). Evenmin zocht u hiervoor hulp bij niet-gouvernementele organisaties om u in dit partnergeweld bijstand te verlenen (NPO 2 KS, p. 13). U deed dit niet uit schaamte en bleef daarna steeds hopen dat uw ex-partner zou veranderen (NPO 2 KS, p. 13). U gaf aan dat het ongewoon was voor een vrouw in Albanië om hulp te zoeken tegen partnergeweld, dat een vrouw hier moet mee leren leven en dat het (in de Albanese cultuur) niet als ernstig wordt beschouwd (NPO 2 KS, p. 13). U slaagde er evenwel niet in dit in concreto te onderbouwen. Dit alles rechtvaardigt uw nalaten klacht in te dienen niet. Het is bovendien opvallend dat u, die rechtenstudies aanvatte in Tirana, zo weinig wist te vertellen over dergelijke partnergeweldorganisaties en over uw beschermingsmogelijkheden als slachtoffer van partnergeweld in Albanië (NPO 2 KS, p. 14).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u alle mogelijkheden tot nationale bescherming hebt uitgeput en dat u niet zou kunnen rekenen op de hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.algemenesituatie20200615.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.huiselijkgeweld.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderschutlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Volledigheidshalve kan hier ook nog aan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.algemenesituatie20200615.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteit wordt in deze beslissing op geen enkel ogenblik betwist. De cursussen die uzelf volgde in Tirana en die uw moeder R. H. (...) volgde in België doen niet ter zake voor de hierboven besproken

beslissing. Hetzelfde geldt voor het Facebookbericht dat uw moeder ontving in verband met uw oom F. S. (...). De uittreksels van politiegehoren van L. L. (...) die u indiende zijn ook weinig relevant. Zij tonen louter aan dat uw vader en L. L. (...) elkaar kenden. Bovendien is de herkomst van deze documenten onmogelijk te verifiëren. Het stemt ook tot nadenken dat u bijzonder weinig over de inhoud van deze documenten weet te vertellen (NPO 2 KS, p. 13). U stelde met deze documenten te willen aantonen dat uw vader en L. L. (...) elkaar kenden (NPO 2 KS, 10). Deze stelling wordt in de bovenstaande beslissing hoe dan ook op geen enkel moment betwist. De door u neergelegde foto's van het huwelijksfeest en het graf van uw nicht M. L. (...) volstaan niet om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Deze foto's tonen immers louter aan dat u haar kende en zeggen niets over haar doodsoorzaak. De kopie van de brief die A. L. (...) naar uw grootvader stuurde, volstaat evenmin om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Het gaat hier om een getypte brief waarvan de afzender op geen enkele manier te achterhalen valt. Het door u ingediende document heeft op zich overigens geen bewijswaarde. Daarvoor dient het gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier allesbehalve het geval is. Hetzelfde geldt voor de kopie van het attest van het politiecommissariaat nummer 2 in Tirana en de brief die uw moeder schreef om het hiervoor genoemde attest op te vragen. Ook de foto's die u neerlegde ter staving van uw problemen met B.R. (...) volstaan niet om de bovenstaande beslissing ongedaan te maken. Deze beelden bieden immers geen uitsluitel over de oorzaak van de door u opgelopen letsels. Bovendien legde u geen enkel document voor ter staving van de door u vermelde medische problemen. Wat betreft de door u neergelegde screenshots van WhatsAppberichten dient vooreerst vastgesteld dat de identiteit van de afzender op geen enkele manier blijkt uit het door u neergelegde document. Hetzelfde geldt voor de datum waarop de berichten werden verzonden. U legde ook na het gehoor geen documenten meer neer waaruit de identiteit van degene die deze berichten stuurde zou moeten blijken. Tot slot tonen deze foto's en berichten allerminst aan dat het u in uw land van herkomst met betrekking tot uw verklaarde vervolgingsproblemen aan nationale bescherming van de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Het verzoek om internationale bescherming van uw moeder werd R. H. (...) (O.V. nummer 9.123.206) werd door mij tevens als kennelijk ongegrond beschouwd."

Derhalve dient ook uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd te worden.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

In casu verwees u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal naar de berichtgeving over het geval van een jonge Albanees die uitgewezen werd in Zweden en kort na terugkeer naar Albanië werd vermoord (NPO RH, p. 20). U wilt hiermee aantonen dat u de facto geen bescherming kan genieten in Albanië. Er kan worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de informatie waarover het CGVS beschikt en toegevoegd aan het administratieve dossier, niet kan weerleggen en niet kan besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Albanië. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvV nr. 190.522 van 8 augustus 2017). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. 76466 van 5 maart 2012 en nr. 91669 van 19 november 2012). Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent echter niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Aangezien Albanië een beschermingssysteem heeft ingevoerd en het niet blijkt dat u er geen toegang toe kunt hebben, dient u te bewijzen dat u persoonlijk niet in staat was u te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege uw autoriteiten. In casu is dit echter, zoals hierboven werd aangetoond, niet het geval.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen. Uw identiteit staat hier immers niet ter discussie. De overige door u neergelegde documenten werden in de beslissing van uw dochter S. K. (...) reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoekster verwijt verweerder dat, ondanks dat de termijn van 15 dagen zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch een versnelde procedure werd gevoerd en werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster laat immers uitschijnen dat, nadat de voormelde termijn is verstreken, geen versnelde procedure meer mag worden gevoerd en dat verweerder evenmin nog mag beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen”*.

Verzoekster leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat zij van een veilig land afkomstig is, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. Hoe dan ook blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116)*.

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure en doordat er werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, kan gelet op het voorgaande aldus niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekster verder zou aanvoeren dat haar rechten van verdediging zouden zijn miskend louter doordat verweerder de voormelde termijn overschreed, kan voorts worden opgemerkt dat de

procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet en verzoekster toont niet concreet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft. Verzoekster toont in dit kader bovendien hoegenaamd niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het feit dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweemde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

Verzoekster toont te dezen ook anderszins niet aan dat of op welke wijze haar rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM geschonden zouden zijn. Vooreerst dient in dit kader te worden gewezen op hetgeen reeds hoger werd uiteengezet inzake de rechten van verdediging en dient te worden opgemerkt dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638). Dat verzoekster niet correct en transparant zou zijn geïnformeerd over haar beroepsmogelijkheden en de geldende termijn(en), mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de kennisgeving van de beslissing van 23 december 2020, die zij *nota bene* zelf bij het verzoekschrift voegt, blijkt immers duidelijk en genoegzaam dat verzoekster weldegelijk en in duidelijke en transparante bewoordingen werd ingelicht over haar beroepsmogelijkheden en de in dit kader geldende termijnen. Verder kan in dit kader worden opgemerkt dat, zoals ook verzoekster terecht opmerkt in het voorliggende verzoekschrift, het overschrijden van de voormelde behandelingstermijn van vijftien werkdagen door verweerder, als (enige) gevolg heeft dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het geval van een negatieve beslissing niet wordt verkort omdat het CGVS een versnelde procedure heeft toegepast. De Raad wijst erop dat het de wetgever is die de verschillende beroepstermijnen heeft vastgelegd en dat verzoekster *in casu*, zoals zij ook zelf aangeeft en aldus duidelijk weldegelijk heeft begrepen, over een beroepstermijn van dertig dagen beschikte. Verzoekster diende het voorliggende verzoekschrift daarenboven binnen deze termijn en op tijdige wijze in. Dat of op welke wijze zij *in casu* in haar rechten (van verdediging) zou zijn geschaad, kan dan ook niet worden ingezien en wordt door haar op generlei wijze aangetoond of uiteengezet.

3.2. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande worden, gezien zij door verzoekster in het geheel niet worden aangevochten of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u gehoorproblemen heeft aan uw linkerkant, waardoor u mensen moet aankijken om te lezen wat ze zeggen (Notities Persoonlijk Onderhoud R. H. (...), d.d. 23 november 2020, p. 2). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en nam de tolk plaats aan uw rechterkant waar hij normaliter links van u zou zitten. U verklaarde dat u in staat was om het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden te laten verlopen (NPO RH, p. 2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

3.3. Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met reden aangegeven, en wordt door verzoekster niet op dienstige wijze weerlegd of betwist:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekster nog steeds is opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

3.4. Verzoekster is de moeder van S. K., wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 257 187 / IV. In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt verwezen naar en geciteerd uit de beslissing die door verweerder werd genomen ten aanzien van haar dochter. Verzoekster betwist verder niet en uit de stukken van het dossier en de inhoud van het voorliggende verzoekschrift blijkt genoegzaam dat verzoekster zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming beroept op dezelfde asielmotieven als deze die door haar dochter werden aangevoerd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven beroept verzoekster zich in het voorliggende verzoekschrift zowel in feite als in rechte integraal op dezelfde gegevens, middelen en argumenten als deze die haar dochter aanvoerde in het kader van haar beroep voor de Raad, gekend onder het voormelde rolnummer.

Bij arrest nr. 261 573 van 4 oktober 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd inzake verzoeksters dochter en de door haar aangevoerde asielmotieven geoordeeld als volgt:

“1. Over de rechtspleging

Advocaat A. Haegeman vraagt ter terechtzitting de behandeling van de zaak uit te stellen daar advocaat P. Staes moeilijkheden ondervindt om met de trein tijdig op de zitting aanwezig te zijn en dit ingevolge een treinongeval op de lijn Antwerpen-Mechelen.

Vermits de Raad reeds bij het ochtendjournaal van 8u in kennis was van dit ongeval waarbij werd medegedeeld dat om aan de problemen te verhelpen vervangende bussen worden ingelegd, kan door de Raad niet worden ingezien waarom advocaat P. Staes in de onmogelijkheid zou zijn vijf uur later gebruikmakend van een alternatief vervoermiddel om 13u op de terechtzitting aanwezig te zijn. Daarenboven wordt verzoekster ter terechtzitting vertegenwoordigd door advocaat A. Haegeman. Uitstel wordt derhalve niet verleend.

2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Fasht, Albanië, en bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit. U groeide op in Fier en woonde daar samen met uw moeder R. H. (...) (O.V. nummer 9.123.206).

Uw vader K. S. (...) was betrokken in drugshandel met zijn broer F. S. (...) en een vriend A. L. (...) die ook de naam L. L. (...) gebruikte. In 2004 werd uw vader veroordeeld tot een gevangenisstraf van 13 jaar die hij uitzat in Luxemburg en Griekenland. In 2006 ontving uw grootvader Ali S. (...) een brief van A. L. (...), waarin die laatste 100.000 euro eiste van uw familie. Het ging om een deel van een groter bedrag van 460.000 euro dat uw familie volgens A. L. (...) aan hem verschuldigd was. In deze brief dreigde hij ermee om u of uw moeder onder druk te zetten om zo aan het geld te geraken. Uw ouders besloten om u uit voorzorg naar een private school te sturen. In 2007 of 2008, toen u in het derde leerjaar van de basisschool zat, probeerde een meisje dat u niet kende u naar buiten te lokken op uw school. U vermoedt dat het om een ontvoeringspoging ging. Toen u op uw twaalfde of dertiende sociale media begon te gebruiken, kreeg u dreigberichten waarin werd aangegeven dat uw vader zou vermoord worden. Nog tijdens uw tienerjaren hoorde uw grootvader in het dorp dat A. L. (...) er alles aan zou doen om aan zijn geld te raken en dat hij uw vader K. en zijn gezin zou raken. U ging in die periode nergens naartoe en werd altijd met de auto naar school gebracht. Op 3 maart 2017 kwam uw vader vrij uit de gevangenis. In de zomer van 2017 veranderde uw vader zijn naam van K. S. (...) naar K. H. (...). Op 30 of 31 augustus 2017 begon u een relatie met B.R. (...) (O.V. nummer 9.096.788). Tijdens de eerste vijf, zes maanden van uw relatie met B.R. (...) ontstonden discussies, hij was jaloers, sloeg u op straat en belde u 's nachts op met de vraag naar buiten te komen. Hij probeerde ook meermaals om u zwanger te maken zodat u zou gedwongen zijn om bij hem te blijven. U kreeg gezondheidsproblemen nadat u een te hoge dosis van de morningafterpil nam. In oktober 2017 verhuisde u naar Tirana om er rechten te studeren. U kreeg in Tirana telefoontjes waarbij u opnam maar er niets werd gezegd aan de andere kant van de lijn. U wijzigde uw gsmnummer, maakte uw sim-kaart kapot en bleef een paar dagen binnen. Op 18 of 19 december 2017 werd u in Tirana door twee mannen meegesleurd in een auto. Uw moeder gaf

u die avond als vermist op bij het commissariaat nummer 2 van de politie in Tirana. De politieagenten namen de verdwijning niet ernstig. De tegenpartij eiste 100.000 euro in ruil voor uw leven. Uw vader beloofde de ontvoerders om zo snel mogelijk te betalen en zegde toe om een eigendom ter waarde van 200.000 euro aan de ontvoerders te schenken. Ongeveer 36 uur na uw ontvoering werd u vrijgelaten in uw geboortedorp Fier. U brengt al deze feiten in verband met de persoon van A. L. (...). U bleef een of twee dagen in Fier en ging daarna samen met uw moeder naar de politie in Tirana. U vertelde de politie niet over uw ontvoering, omdat u schrik had dat de situatie erger zou worden als u de waarheid vertelde. De aangifte van uw moeder werd geseponneerd. Toen u terugkeerde naar huis beschuldigde uw partner B.R. (...) u ervan de ontvoering zelf uitgelokt te hebben. In maart of april 2018 sloeg uw partner B.R. (...) u in Fier. U diende hiertegen geen klacht in bij de politie omdat u gevoelens voor hem had. R. (...) sprak uw familieleden aan over u en bleef langskomen aan de ingang van uw appartement. Op 17 april 2018 overleed uw nicht M. L. (...), de dochter van uw oom F. S. (...). Volgens de autoriteiten pleegde ze zelfmoord omwille van een liefdesverhaal. Uw familie vermoedt echter dat ze vermoord werd. M. (...) kreeg als kind veel bedreigingen op school. M. (...) was het oudste kleinkind van uw grootvader. U vreest dat u na de moord op M. (...) de volgende bent die aan de beurt is. Eind april 2018 werd B. (...) opgenomen in het ziekenhuis. Toen kwam u te weten dat hij een drugsgebruiker was. Hij vroeg u een tweede kans. U ging akkoord. In augustus 2018 had hij verkering met een ander meisje en ging het weer slechter tussen jullie. U nam in die periode veel stresswerende medicatie. Eind september of begin oktober 2018 kwam u een eerste keer naar België. U stopte met de universiteit in Tirana in november 2018 en verhuisde terug naar Fier. In diezelfde maand werd u opgenomen in het ziekenhuis vanwege stress. B. R. (...) kwam naar het ziekenhuis omdat u de telefoon niet opnam. Nadat de verpleger de kamer had verlaten, knee hij hard in uw baxter, waardoor u dreigde te sterven als er te veel vloeistof in uw bloed werd gepompt. Doordat u luid riep konden de verplegers hem buitenzetten. Na uw terugkeer naar Fier had u schrik dat iemand u omwille van deze wraaksituatie met A. L. (...) zou achtervolgen of uw thuisadres zou te weten komen. Uw sociaal leven viel weg, u had geen vrienden en vriendinnen meer, u durfde zelfs niet naar de winkel te gaan. U bleef in die periode thuis samen met uw partner R. (...) en kwam enkel buiten om naar uw tante (die vijf minuten verderop woonde) en de woning van de familie van uw partner te gaan. In maart 2019 kwam u een tweede keer op en af naar België. Op 1 mei 2019 sloot B.R. (...) u op in zijn huis zodat u niet naar buiten kon. Door uw problemen met uw partner moest de dosis van uw medicatie nadien terug verhoogd worden. R. (...) reageerde zijn eigen problemen geregeld op u af door u te beledigen, door u te slaan en door u te vernederen. Op 17 juni 2019 werd uw vader opgesloten in de gevangenis van Milaan in Italië. In augustus 2019 kwam u naar België via Zurich. Aan het eind van de zomer van 2019 ging u naar Griekenland voor twee weken. Eind september 2019 kwam u andermaal naar België om een opleiding esthetiek te volgen. U mocht hier echter niet lang blijven en keerde terug naar Albanië in december 2019. Na een week in Albanië keerde u terug naar België op 29 december 2019. U bleef twee weken in België. In januari 2020 bezocht u uw vader in de gevangenis in Milaan en verbleef u twee weken in Albanië. Uw grootvader Ali S. (...) hoorde enkele dagen voor 10 februari geruchten dat A. L. (...) gezegd had dat hij genoeg gewacht had op zijn geld en dat hij zoveel mogelijk schade zou verrichten. Op 10 februari 2020 belde uw grootvader u op. Hij waarschuwde u dat uw leven in gevaar was en dat u zo snel mogelijk moest vertrekken. Op 13 februari 2020 reisde u samen met B.R. (...) naar België met het vliegtuig. Eind juli of begin augustus 2020 diende u net als B.R. (...) een verzoek om internationale bescherming in. Op 10 september heeft R. (...) u hard geduwd, waarna u viel en uw enkel verzwikte. U besloot om de relatie te verbreken. U diende in België geen klacht in tegen B.R. (...) omdat u dit niet durfde en omdat er in het ziekenhuis niet werd gevraagd of u nood had aan bescherming. Sinds 10 september heeft u B.R. (...) niet meer gezien. Vier of vijf dagen na 10 september heeft hij, volgens wat u heeft vernomen, België verlaten en is hij teruggekeerd naar Albanië. Eind september of begin oktober 2020 heeft hij u twee of drie keer gebeld vanuit Albanië. Hij beledigde u aan de telefoon en beschuldigde u ervan hem bedrogen te hebben. Hij zei daarbij dat hij naar Antwerpen zou komen, dat hij u zou weten te vinden en dat de relatie wat hem betrof niet voorbij was. Op 25 september 2020 diende ook uw moeder R. H. (...) in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 november 2020 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot van asielaanvraag (technische weigering DVZ) genomen. Bij terugkeer naar Albanië vreest u vermoord te worden door A. L. (...). Daarnaast vreest u ook vermoord te worden door uw ex-partner B.R. (...).

Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort neer, uitgegeven op 29 maart 2016 en met een geldigheidsduur van 10 jaar. U legde tevens een certificaat van uw gezinssamenstelling neer (d.d. 4 november 2019) en uw rijbewijs, uitgegeven op 12 oktober 2017 en met een geldigheidsduur van 10 jaar. Daarnaast legde u twee certificaten neer van cursussen die u volgde in Tirana (d.d. september 2018 en december 2018) en twee certificaten en een agendaplanning van cursussen die uw moeder R. H. (...) volgde in België (d.d. april 2019 en 26 april 2019). Ter staving van uw problemen met A. L. (...) legde u een getypte kopie neer van een brief die A. L. (...) naar uw grootvader stuurde (niet gedateerd),

twee kopieën van uittreksels van politiegehoren van L. L. (...) (in het Frans, niet gedateerd), een kopie van een uittreksel van een gehoor van L. L. (...) met bijhorende vertaling in Duits (d.d. 7 juli 2001), een kopie van een attest van het politiecommissariaat nummer 2 in Tirana (d.d. 12 december 2017), een kopie van een brief die uw moeder schreef om het hiervoor genoemde attest op te vragen, een screenshot van een Facebookbericht dat uw moeder ontving in verband met uw oom F. S. (...). U legde ook drie foto's neer van het graf van uw nicht M. L. (...) en twee foto's van het trouwfeest van M. L. (...). Ter staving van uw problemen met B.R. (...) legde u veertien foto's neer en vijf pagina's met screenshots van WhatsAppberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde weliswaar bij het begin van het eerste persoonlijk onderhoud dat u last had van emoties (Notities Persoonlijk Onderhoud K. S. (...) 1, d.d. 16 november 2020, p. 3) en stelde bij het begin van het tweede persoonlijk onderhoud dat u last hebt van angstaantallen en soms moeilijk kan ademen (Notities Persoonlijk Onderhoud K. S. (...) 2, d.d. 7 december 2020, p. 2). U stelde tijdens het onderhoud ook dat u natuurlijke medicatie krijgt tegen stress. U verklaarde echter bij beide gelegenheden dat u in staat was om het persoonlijk onderhoud verder te zetten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u tijdens beide gelegenheden uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten. Bovendien legde u geen medische attesten neer om uw medische problemen te staven. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier dient uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond verklaard te worden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit het door u neergelegde paspoort blijkt dat u heen en weer reisde tussen Albanië en Griekenland op 2 en 14 augustus 2016, op 3 en 8 februari 2017, op 12 en 15 oktober 2017, op 17 en 23 maart 2018 en op 6 en 11 september 2019. Verder blijkt uit hetzelfde paspoort ook dat u op 5 november 2018 in Noord-Macedonië was, dat u op 16 en 17 november 2018 door Montenegro, Bosnië-Herzegovina, Kroatië en Slovenië reisde, dat u op 28 en 29 december 2018 door Montenegro en Kroatië reisde, dat u op 17 en 18 maart 2019 door Montenegro, Kroatië en Slovenië reisde, dat u zich op 30 maart 2019 in Italië bevond, dat u op 30 juli 2019 België binnenkwam met een vliegtuig, dat u op 6 augustus 2019 Zwitserland verliet met een vliegtuig en op diezelfde dag in Kosovo binnenkwam met een vliegtuig, dat u op 22 september 2019 België verliet met een vliegtuig, dat u op 14 en 15 december 2019 door Slovenië, Montenegro, Bosnië Herzegovina, Kroatië en Servië reisde, dat u op 29 december 2019 door Slovenië, Kroatië en Montenegro reisde en dat u op 22 januari 2020 door Kroatië en Montenegro reisde. Niettemin diende u in geen van deze landen ooit een verzoek om internationale bescherming in (NPO 1 KS, p. 8). Uw verklaring voor het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming, namelijk dat u er tot februari 2020 niet echt vanuit ging dat u in de problemen zou komen door de situatie van wraak waarin u verkeerde (NPO 1 KS, p. 7), overtuigt allerminst. U stelde immers dat u in de periode na uw ontvoering in december 2017 en voor uw laatste vertrek uit Albanië in februari 2020 zelfs niet naar de winkel durfde te gaan omdat u schrik had dat iemand u zou achtervolgen of uw thuisadres te weten zou komen (NPO 1 KS, p. 19 en 20). Hieruit blijkt dat de door u aangehaalde vrees reeds aanwezig was toen u zich in de hierboven vermelde landen bevond. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw moeder, die net als u om bescherming verzoekt tegen A. L. (...) bij terugkeer naar Albanië, in 2010 een jaar in Griekenland woonde en tussen 2018 en 2020 drie keer op en af reisde tussen België en Albanië zonder daarbij om internationale bescherming te verzoeken (NPO RH, p. 7 en p. 11). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en zich terdege informeert over de procedure ter zake. Dat zowel u als uw moeder herhaaldelijk Europa rondreisden zonder om internationale bescherming te verzoeken, is een

houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Dit gedrag relativeert dan ook in ernstige mate jullie voorgehouden vrees. In verband met uw hierboven beschreven verplaatsingen naar het buitenland valt verder ook nog op te merken dat u, toen u voor het eerst werd gevraagd of u ooit buiten Albanië had verbleven, louter melding maakte van een bezoek aan Griekenland aan het eind van de zomer van 2019 en een bezoek aan België in september of oktober 2019 waarbij u twee of twee en een halve maand in België land bleef. Gevraagd of u nog bij andere gelegenheden naar Griekenland reisde, stelde u dat u vroeger ook ging, toen uw vader in de gevangenis zat (NPO 1 KS, p. 7). Dit antwoord strookt echter niet met de gegevens in uw paspoort. U reisde immers twee keer naar Griekenland toen uw vader op vrije voeten was in de periode tussen maart 2017 tot juni 2019 (cfr supra). Gevraagd of u Albanië nog op andere momenten had verlaten dan bij uw bezoek aan Griekenland en het bezoek aan België, stelde u dat dit niet het geval was. U stelde dat u Albanië enkel verliet toen u onderweg was naar België (NPO 1 KS, p. 7 en 8). Ook dit antwoord strookt niet met de gegevens in uw paspoort. U verbleef immers in maart 2018, november 2018, december 2018 en maart 2019 buiten Albanië, terwijl het door u vermelde bezoek aan België in september of oktober 2019 plaatsvond. Bovendien blijkt uit uw paspoort dat u reeds op 30 juli 2019 België binnenkwam (cfr supra). Geconfronteerd met paspoortstempels op 29 december 2019 en op 22 januari 2020, vertelde u plots dat u een opleiding esthetiek volgde in België en dat u voor deze opleiding op en af reisde tussen Albanië en België omdat u niet lang in het land mocht blijven. U stelde ditmaal dat u in september en oktober 2019 in België was, dat u eind november 2019 of begin december 2019 terugkeerde naar Albanië, dat u in december 2019 voor twee weken terugkeerde naar België, dat u op 29 december weer naar België bent gekomen, dat u in januari 2020 terugkeerde naar Albanië en dat u in februari 2020 met het vliegtuig naar België kwam (NPO KS, p. 21). Ook deze verklaringen stroken niet met de gegevens in uw paspoort (cfr supra). Geconfronteerd met het feit dat u een Zwitsers stempel had in uw paspoort op 6 augustus 2019, paste u een derde keer uw verklaringen aan. U stelde nu dat u een eerste keer naar België kwam in september of oktober 2018, dat u in maart 2019 terugkeerde, dat u in augustus 2019 naar België kwam via Zurich, dat u in september 2019 naar België kwam en terugkeerde naar Albanië in december 2019, dat u na een week in Albanië terugkeerde naar België, dat u na twee weken in België terugkeerde naar Albanië in januari 2020 en dat u vervolgens in februari de laatste keer naar België kwam (NPO 2 KS, p. 17). De bovenstaande verklaringen zijn warrig, onderling inconsistent en strijdig met de gegevens in uw paspoort. Bovendien zijn uw verklaringen ook strijdig met de verklaringen die uw moeder aflegde. Uw moeder stelde immers dat u in december 2019 met het vliegtuig naar België reisde en dat u sindsdien niet meer naar Albanië terugkeerde (Notities Persoonlijk Onderhoud R. H. (...), dd. 23 november 2020, p. 5 en 6).

Door uw inconsistente en tegenstrijdige verklaringen wat betreft uw verplaatsingen buiten Albanië, rijst sterk het vermoeden dat u bij het begin van het onderhoud mogelijks probeerde te verhullen dat u naar België reisde omwille van de opleiding esthetiek die u hier volgde (NPO RH, p. 10). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw moeder, toen haar aan het begin van haar persoonlijk onderhoud werd gevraagd of zij voor haar vertrek uit Albanië ooit buiten het land had verbleven, louter naar haar verblijf in 2010 in Griekenland verwees (NPO RH, p. 7). Pas wanneer haar gevraagd werd om welke reden zij in februari 2020 een paspoort nodig had, vertelde ze dat u problemen had in België en dat zijzelf ook al eerder in België was geweest (NPO RH, p. 10). De vaststelling dat zowel uzelf als uw moeder in eerste instantie mogelijks eerdere verblijven in België probeerden te verhullen, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Albanië, met name dat uw leven er in gevaar was omdat u bedreigd werd door A. L. (...).

Bovendien legden u en uw moeder over uw ontvoering in december 2017 weinig eensluidende verklaringen af. Uzelf situeerde uw ontvoering tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 18 of 19 december 2017 (NPO 1 KS, p. 4), terwijl uw moeder uw moeder tijdens haar persoonlijk onderhoud deze gebeurtenis op 12 december 2017 situeerde (NPO RH, p. 15). Opmerkelijk in dit verband is ook dat uw moeder op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat deze ontvoering in 2018 plaatsvond (DVZ, vragenlijst CGVS R. H. (...), d.d. 16 oktober 2020, p. 2). Uzelf stelde dat uw moeder de hele dag trachtte kennissen te contacteren en pas 's avonds een eerste keer naar de politie ging (NPO 1 KS, p. 16), terwijl uw moeder verklaarde dat zij om 14u in de namiddag een eerste keer naar de politie stapte (NPO RH, p. 14). Uzelf stelde dat de politie de melding van uw verdwijning gewoon verspreidde op verschillende kantoren en verder geen actie ondernam (NPO 1 KS, p. 18). Uw moeder verklaarde daarentegen dat uw foto naar alle grensovergangen van Albanië werd gestuurd om te vermijden dat u naar het buitenland zou ontvoerd worden en stelde dat er meteen extra controles werden uitgevoerd in Fier (NPO RH, p. 18). Bovendien had uw moeder op Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat Interpol op de hoogte werd gebracht na uw ontvoering (DVZ, vragenlijst CGVS RH, p. 2), iets dat ze zich niet kon herinneren ooit gezegd te hebben tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (NPO RH, p. 19). Deze vaststellingen halen de geloofwaardigheid van de door u gekende problemen met A. L. (...) verder onderuit.

Er kunnen in dit verband trouwens ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw gedrag in Albanië na uw ontvoering in december 2017.

Zo stelde u dat u na de ontvoering uw leven drastisch aanpaste en deze situatie aanhield tot uw vertrek in februari 2020 naar België. U stopte in die periode met school, u had geen vrienden en vriendinnen meer, uw sociaal leven viel weg en u durfde zelfs niet meer naar de winkel gaan uit schrik dat iemand u zou achtervolgen of uw thuisadres te weten zou komen. U beperkte zich na uw terugkeer in november 2018 in Fier verder in uw bewegingsvrijheid door enkel nog lokale verplaatsingen tussen de woning van uw grootouders en de woning van uw tante en woning van de familie van uw ex-vriend te maken. Voor de rest bleef u voornamelijk thuis. U ging nergens anders heen (NPO 1 KS, p. 7, 19 en 20). Aan deze uitspraken dient echter ernstig getwijfeld te worden en dat om de volgende redenen. Vooreerst is het hoogst bevreemdend dat u na uw ontvoering in december 2017 volgens uw eigen verklaringen nog tot november 2018 wachtte voor u definitief (sedert september 2018 reisde u wel al heen en weer tussen Tirana en Fier) vanuit Tirana terugkeerde naar Fier. (NPO 1 KS, p. 4). Als u werkelijk terugkeerde naar Fier omdat u zich enkel veilig voelde bij uw grootouders, zoals u aangaf, kan immers verwacht worden dat u dit al eerder zou gedaan hebben, temeer uw persoonlijk gedrag na uw ontvoering en het gegeven dat deze ontvoering plaatsvond in de nabijheid van uw woning in Tirana (NPO 1 KS, p. 12). De geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw terugkeer vanuit Tirana naar Fier wordt verder onderuit gehaald doordat zij strijdig zijn met wat uw moeder hierover verklaarde. Zij stelde namelijk dat jullie pas in februari 2019 vanuit Tirana naar Fier verhuisden (NPO RH, p. 4). Uw stelling dat u na de ontvoering niet buiten durfde te komen strookt daarnaast ook niet met de informatie die terug te vinden is op uw Facebookprofiel. Zo was u op 29 april 2019 in een cocktailbar in Tirana, was u op 10 mei 2019 in Peshku en bestuurde u op 25 juli 2019 een waterscooter in Darezeze (zie informatie administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u deze berichten slechts op Facebook postte nadat u al terug thuis was en dat u daardoor dus niet verried waar u zich bevond. Deze uitleg volstaat echter niet om de hierboven genoemde tegenstrijdigheid te verklaren. Uw stelling dat u de berichten slechts achteraf postte, neemt immers niet weg dat u zich wel degelijk vrijelijk verplaatste door Albanië. Het feit dat u in december 2018 nog een opleiding haartooi en esthetiek zorgde in Tirana en van plan was geweest in de zomer van 2020 een schoonheidssalon te openen in Albanië strookt trouwens evenmin met de houding van iemand die niet meer durfde buiten te komen uit vrees met nieuwe traumatische ervaringen te worden geconfronteerd (NPO 1 KS, p. 6 en 21). Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat u zich in diezelfde periode ook zonder problemen binnen Europa verplaatste (cfr supra). Bovendien is het in dit verband hoogst bevreemdend dat u in augustus 2018 een Facebookprofiel aanmaakte, terwijl u eerder had verklaard dat u in uw tienerjaren uw sociale media desactiveerde uit vrees dat A. L. (...) zou te weten komen waar u woonde (NPO 1 KS, p. 12). Dit alles haalt de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van A. L. (...) nog verder onderuit.

Bovendien legden zowel uzelf als uw moeder over het tijdstip en de hiermee verbonden omstandigheden van uw laatste vertrek uit Albanië verklaringen weinig eensluidende en bedenkelijke verklaringen af. U stelde in dit verband dat uw grootvader u in februari 2020 opdroeg om zo snel mogelijk te vertrekken omdat uw leven in gevaar was (NPO 1 KS, p. 13). Enkele dagen na de waarschuwing van uw grootvader verliet u ook effectief Albanië (NPO 1 KS, p. 21 en DVZ, vragenlijst CGVS K. S. (...), dd. 7 oktober 2020, p. 2). Deze verklaringen werden echter formeel tegengesproken door uw moeder. Zij stelde immers dat u in december 2019 met het vliegtuig naar België reisde om daar samen met uw partner B.R. (...) uw leven op te bouwen en dat u sindsdien niet meer naar Albanië terugkeerde (NPO RH, p. 5). Gevraagd wat de concrete aanleiding voor deze waarschuwing van uw grootvader was, stelde u dat dit kwam doordat uw vader opgesloten zat in de gevangenis in Italië en dat A. L. (...) dit te weten was gekomen (NPO 1 KS, p. 19). Ook deze uitspraken worden niet bevestigd door uw moeder. Daarnaast gevraagd, kon zij zich niet herinneren dat er zich in februari 2020 een concrete bedreiging had voorgedaan. Zij verwees in dit verband louter naar de algemene situatie tussen A. L. (...) en uw familie en stelde dat wat uw grootvader ter ore was gekomen geen indicatie was, maar louter geruchten en woorden betrof (NPO RH, p. 16 en p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, kwam uw moeder niet verder dan te stellen dat u veel schrik heeft (NPO RH, p. 22). Het is in dit verband ook bijzonder veelzeggend dat uw moeder in februari 2020 terugkeerde vanuit België naar Albanië en slechts op 17 augustus 2020 Albanië definitief verliet (NPO RH, p. 11 en NPO 1 KS, p. 11). De vaststelling dat uw moeder niet op de hoogte bleek van de reden waarom u Albanië ontvluchtte en in diezelfde periode zelf vanuit België terugkeerde naar Albanië, terwijl zij omwille van hetzelfde conflict met A. L. (...) om internationale bescherming verzoekt, haalt de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding volledig onderuit.

Voorts kunnen er in dit verband ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de door u beweerde betrokkenheid van A. L. (...) bij de dood van uw nicht M. L. (...) op 17 april 2018. Vooreerst dient in dit verband opgemerkt te worden dat u geen enkel document indiende om aan haar verwantschap aan u te staven. Bovendien is uw vermoeden dat zij vermoord werd een blote bewering die op geen enkele

manier gestaafd wordt door de door u ingediende documenten. Integendeel, zowel uzelf als uw moeder verklaarden immers dat M. (...) volgens het officiële politierapport zelfmoord pleegde (NPO 1 KS, p. 6 en NPO RH, p. 19). Het stemt overigens tot nadenken dat M. (...)’s vader volgens uw verklaring het autopsierapport nooit heeft ingekeken (NPO 2 KS, p. 7). Uw verklaring dat uw familie de telefoon van M. (...) niet kreeg en haar lijk niet mocht zien, volstaat trouwens niet om te concluderen dat er sprake is van een verdacht overlijden of een te vroeg stopgezet politieonderzoek. U gaf trouwens te kennen dat de beslissing om haar lijk niet te laten zien door haar eigen schoonfamilie werd genomen (NPO 2 KS, p. 6). Ook uw moeders verklaring dat het in de omgeving waar A. L. (...) woont een soort traditie is om de vrouwelijke leden van de familie van de tegenpartij te verkrachten bij een wraak, overtuigt niet (NPO RH, p. 16 en 17). Dit overstijgt het niveau van een blote bewering niet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan door het Commissariaat-generaal geen geloof wordt gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de omgeving van A. L. (...). Uw algehele geloofwaardigheid, inclusief de door u aangehaalde problemen met uw ex-partner, B.R. (...), komt hierdoor mede op de helling te staan.

Wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen in het kader van het conflict met A. L. (...) en de problemen met uw ex-partner B.R. (...) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. Uw moeder stelde weliswaar dat haar vader (uw grootvader langs moederskant) naar de wijkagent stapte met brief van A. L. (...) die hij rond 2005 of 2006 ontving en waarin werd aangegeven dat uw echtgenoot en schoonboer geld aan hem moesten, maar dat de wijkagent deze brief toen niet aanmerking nam als bewijs omdat deze met een typemachine was geschreven en de afzender hierdoor niet kon worden geïdentificeerd (NPO RH, p. 12 en 13). Men kan echter bezwaarlijk stellen dat hiermee alle beschermingsmogelijkheden waren uitgeput. Zo hebben u noch uw moeder naar aanleiding van de problemen die u vervolgens met A. L. (...) en zijn omgeving kende ooit een klacht neergelegd bij de politie tegen deze persoon.

Zo stapte uw moeder niet naar de politie na de eerste poging tot ontvoering toen u op de basisschool zat (NPO RH, p. 17). Ze deed dit niet omdat ze haar hadden gezegd dat het onmogelijk was deze feiten te bewijzen omdat het meisje dat u toen probeerde mee te lokken niet kon worden teruggevonden (NPO RH, p. 17). Dit volstaat echter niet als verklaring voor haar nalaten bescherming te zoeken. Gezien de potentiële ernst van de misdaad (een poging tot ontvoering van een minderjarig kind) is het immers weinig plausibel dat de Albanese politie geen onderzoek zou ingesteld hebben.

U en uw moeder lieten daarenboven na om na uw ontvoering in 2017 ooit klacht in te dienen tegen A. L. (...). Meer zelfs, twee dagen na uw vrijlating begaf u zich naar de politie van Tirana om te melden dat u terecht was – uw moeder had immers aangifte gedaan van uw verdwijning – waarbij u expliciet naliet de waarheid te vertellen. U loog tegen de politie over de ware toedracht van de feiten en verklaarde verkeerdelijk dat u schrik had gehad van uw vader en daardoor een dag weg was geweest (NPO 1 KS, p. 13). U ging er vanuit dat als u de politie de waarheid zou verteld hebben, dit de situatie enkel zou verergerd hebben. Bovendien was u de mening toegedaan dat de politie weinig voor u kon betekenen en u niet de nodige bescherming kon bieden (NPO 1 KS, p. 13). De klacht van uw moeder werd hierop geseponneerd. Voorgaande motivatie om de ware toedracht van deze feiten niet bekend te maken bij uw eigen autoriteiten volstaat niet als rechtvaardiging voor uw nalaten de hulp van uw eigen autoriteiten in te roepen. Indien de autoriteiten niet op een correcte wijze de hoogte worden gebracht van bestaande problemen, kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet adequaat tegen optreden. Dat de autoriteiten de initiële klacht over uw verdwijning weinig ernstig zouden genomen hebben, vormt evenmin een verschoningsgrond om hen nadien niet correct over het gebeuren in te lichten, temeer de ernst van de gepleegde feiten (NPO 1, p. 17 en 18).

Ook voor uw andere problemen die u linkte aan de persoon van A. L. (...) liet u na ooit de politie in te lichten (NPO 1 KS, p. 14 en NPO RH, p. 19).

Dat u dit nooit deed omdat u vreesde dat de tegenpartij dit te weten zou komen en de situatie hierdoor nog verder zou escaleren met bijkomend gevaar voor u (NPO 1 KS, p. 14 en 19), overtuigt niet. Ook dit kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht

bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U verklaarde daarnaast ook dat u geen klacht indiende bij de Albanese politie omdat familieleden van A. L. (...) bij de politie van Burrel werkten. U vreesde dat zij A. L. (...) op de hoogte zouden brengen van wie aangifte deed en wanneer (NPO 1 KS, p. 14 en NPO 2 KS, p. 15). Hiernaar gevraagd, slaagde u er echter niet in te concretiseren om welke familieleden het precies ging (NPO 1 KS, p. 14). U kon ook niet zeggen welke functie deze familieleden hadden bij de politie van Burrel en sinds wanneer ze daar werkten (NPO 2 KS, p. 14). U stelde dat u aan uw grootvader had gevraagd om wie het ging maar dat deze informatie niet met u werd gedeeld (NPO 1 KS, p. 15). Deze verklaring kan uw gebrek aan kennis ter zake echter niet rechttrekken. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vrees. Bovendien is het in dit verband ook opvallend dat u niet naar een ander politiekantoor dan dat van Burrel bent gegaan en dat u ook niet naar de Ombudsman (Albanees: Avokati i Popullit) bent gestapt om eventuele problemen met de politie in Burrel aan te kaarten (NPO 2 KS, p. 15). U verklaarde in dit verband dat instellingen zoals de Ombudsman in Albanië enkel bestaan om de buitenwereld te overtuigen en voor de gewone burgers niets voorstellen (NPO 2 KS, p. 15). Dit laatste strookt evenwel niet met de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie (cfr infra).

U verklaarde uw nalaten om omwille van uw problemen met A. L. (...) naar de politie te stappen verder ook door te stellen dat uw grootvader leeft volgens de traditie van de kanun (een verzameling traditionele wetten). U stelde dat het binnen deze traditie niet wordt aanvaard als twee vrouwen zonder de toestemming van het hoofdgezin een aangifte gaan doen. Zowel uzelf als uw moeder verklaarden in dit verband dat uw grootvader Ali S. (...) het jullie niet toeliet om naar de politie te stappen in verband met uw problemen met A. L. (...) (NPO 1 KS, p. 14 en NPO RH, p. 19). Ook deze redenering kan niet gevolgd worden voor uw nalaten een beroep te doen op de hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt immers allerm minst dat uzelf, die rechten studeerde in Tirana en Europa rondreisde, in Albanië leefde volgens de traditionele regels van de kanun (cfr supra). Bovendien dient vastgesteld te worden dat uw moeder volgens haar eigen verklaringen tegen de wil van haar schoonfamilie in naar de politie stapte toen u vermist was in december 2017 (NPO RH, p. 20). De loutere vaststelling dat dit volgens uw moeder mogelijk was, ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie stelling dat jullie niet naar de politie konden gaan omdat de familie van uw vader dit verbodt. Dit geldt des te meer aangezien uw vader er volgens uw moeders verklaringen bij haar op had aangedrongen dat zij als enige haar handtekening onder de aangifte bij de politie zou zetten toen u in december 2017 vermist was. Volgens uw moeder vroeg hij dit zodat hijzelf achteraf geen problemen met zijn familie zou krijgen (NPO RH, p. 20). De vaststelling dat uw vader er bij uw moeder, die ook een vrouw uit uw familie is, op aandrang om in haar eigen naam aangifte te doen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw stelling dat het voor een vrouw binnen uw familie onmogelijk zou zijn om naar de politie te stappen. Gevraagd om te verklaren waarom zij wel tegen de wil van haar schoonfamilie naar de politie kon gaan toen u vermist was, maar dit niet kon eens de problemen verband hielden met de persoon van A. L. (...), antwoordde uw moeder naast de kwestie dat zulke dingen volgens haar schoonfamilie opgelost moeten worden met wapens. Nogmaals gevraagd de tegenstrijdigheid te duiden, stelde zij dat er in Albanië geen bescherming mogelijk is (NPO RH, p. 20). Deze verklaringen volstaan niet om de hierboven vermelde tegenstrijdigheid te verklaren. Het incoherente gedrag van uw moeder ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van jullie bewering in Albanië geen bescherming te kunnen zoeken hebben omdat de familie van uw vader jullie dit als vrouwen verbodt.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ook uw oom F. S. (...) geen verdere stappen ondernam om het stopgezette politieonderzoek naar de doodsoorzaak van zijn dochter M. (...) aan te klagen (NPO 2 KS, p. 6).

U stapte verder ook nooit naar de politie voor uw problemen met uw ex-partner B.R. (...). U diende bijgevolg ook op geen enkel ogenblik een klacht in tegen hem (NPO 2 KS, p. 13). U deed dit niet omdat u gevoelens had voor hem (NPO 2 KS, p. 14). Evenmin zocht u hiervoor hulp bij niet-gouvernementele organisaties om u in dit partnergeweld bijstand te verlenen (NPO 2 KS, p. 13). U deed dit niet uit schaamte en bleef daarna steeds hopen dat uw ex-partner zou veranderen (NPO 2 KS, p. 13). U gaf aan dat het ongewoon was voor een vrouw in Albanië om hulp te zoeken tegen partnergeweld, dat een vrouw hier moet mee leren leven en dat het (in de Albanese cultuur) niet als ernstig wordt beschouwd (NPO 2 KS, p. 13). U slaagde er evenwel niet in dit in concreto te onderbouwen. Dit alles rechtvaardigt uw nalaten klacht in te dienen niet. Het is bovendien opvallend dat u, die rechtenstudies aanvatte in Tirana, zo weinig wist te vertellen over dergelijke partnergeweldorganisaties en over uw beschermingsmogelijkheden als slachtoffer van partnergeweld in Albanië (NPO 2 KS, p. 14).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u alle mogelijkheden tot nationale bescherming hebt uitgeput en dat u niet zou kunnen rekenen op de hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.algemenesituatie20200615.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.huiselijkgeweld.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Volledigheidshalve kan hier ook nog aan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.algemenesituatie20200615.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om

kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteit wordt in deze beslissing op geen enkel ogenblik betwist. De cursussen die uzelf volgde in Tirana en die uw moeder R. H. (...) volgde in België doen niet ter zake voor de hierboven besproken beslissing. Hetzelfde geldt voor het Facebookbericht dat uw moeder ontving in verband met uw oom F. S. (...). De uittreksels van politiegehoren van L. L. (...) die u indiende zijn ook weinig relevant. Zij tonen louter aan dat uw vader en L. L. (...) elkaar kenden. Bovendien is de herkomst van deze documenten onmogelijk te verifiëren. Het stemt ook tot nadenken dat u bijzonder weinig over de inhoud van deze documenten weet te vertellen (NPO 2 KS, p. 13). U stelde met deze documenten te willen aantonen dat uw vader en L. L. (...) elkaar kenden (NPO 2 KS, 10). Deze stelling wordt in de bovenstaande beslissing hoe dan ook op geen enkel moment betwist. De door u neergelegde foto's van het huwelijksfeest en het graf van uw nicht M. L. (...) volstaan niet om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Deze foto's tonen immers louter aan dat u haar kende en zeggen niets over haar doodsoorzaak. De kopie van de brief die A. L. (...) naar uw grootvader stuurde, volstaat evenmin om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Het gaat hier om een getypte brief waarvan de afzender op geen enkele manier te achterhalen valt. Het door u ingediende document heeft op zich overigens geen bewijswaarde. Daarvoor dient het gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier allesbehalve het geval is. Hetzelfde geldt voor de kopie van het attest van het politiecommissariaat nummer 2 in Tirana en de brief die uw moeder schreef om het hiervoor genoemde attest op te vragen. Ook de foto's die u neerlegde ter staving van uw problemen met B.R. (...) volstaan niet om de bovenstaande beslissing ongedaan te maken. Deze beelden bieden immers geen uitsluitel over de oorzaak van de door u opgelopen letsels. Bovendien legde u geen enkel document voor ter staving van de door u vermelde medische problemen. Wat betreft de door u neergelegde screenshots van WhatsAppberichten dient vooreerst vastgesteld dat de identiteit van de afzender op geen enkele manier blijkt uit het door u neergelegde document. Hetzelfde geldt voor de datum waarop de berichten werden verzonden. U legde ook na het gehoor geen documenten meer neer waaruit de identiteit van degene die deze berichten

stuurde zou moeten blijken. Tot slot tonen deze foto's en berichten allerminst aan dat het u in uw land van herkomst met betrekking tot uw verklaarde vervolgingsproblemen aan nationale bescherming van de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Het verzoek om internationale bescherming van uw moeder werd R. H. (...) (O.V. nummer 9.123.206) werd door mij tevens als kennelijk ongegrond beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

3. Het verzoekschrift

3.1. In het onderdeel in het verzoekschrift omtrent de ontvankelijkheid van het beroep, betoogt verzoekster, na te hebben uiteengezet waarom het verzoekschrift tijdig is ingediend:

"Geen versnelde procedure vermits het CGVS NIET binnen een termijn van 15 na ontvangst van het dossier van de DVZ een beslissing heeft genomen

Op 08/10/2020 werd het dossier van de DVZ overgedragen aan het CGVS, hetgeen blijkt uit de beslissing van het CGVS zelf (stuk 1), terwijl de beslissing door het CGVS dateert 22/ 12/2020, dus buiten de termijn van 15 dagen van een zogenaamde versnelde procedure zoals gestipuleerd in artikel 39/57 § 1, lid 2, 2° van de Vreemdelingenwet;

Het onderzoek door het CGVS heeft inderdaad effectief 75 dagen geduurd.

Bijgevolg is de normale termijn van toepassing zoals gestipuleerd in het artikel 39/57 § 1 lid 1 van de Vreemdelingenwet), zijnde 30 dagen.

De kennisgeving geeft overigens geen concrete termijn aan waarbinnen verzoekster beroep moet aantekenen.

Er wordt uitsluitend verwezen naar de wettelijke bepalingen van artikel 39/1 juncto artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, artikel 39/75 § 1, lid 2, 1° van de Vreemdelingenwet, en het artikel 57/6/1, § 1 tweede en derde lid Vreemdelingenwet, alles op ene hoopje, zonder concreet aan te geven welke termijn nu werkelijk van toepassing is in deze concrete zaak.

Het feit dat het CGVS enerzijds de aanvraag tot internationale bescherming wel "kennelijk ongegrond" verklaart doch anderzijds wel 75 dagen nodig heeft om een onderzoek te voeren maakt te overvloed de procedure volstrekt onnodig diffuus en onduidelijk, a fortiori wat betreft de termijnen.

Deze praktijk is ernstig bekritiseerbaar en schendt de rechten van verdediging zoals beschermd door het artikel 6 van het EVRM, hetgeen overigens volstrekt onnodig is ergo voor de rechtszoekende het geloof in een onafhankelijke en onpartijdige behandeling door het commissariaat ahypothekeert. Er zou even goed voor gekozen kunnen worden om de rechtzoekende wel correct en transparant te informeren over zijn beroepsmogelijkheden maar om welke reden dan ook doet het CGVS het omgekeerde.

Alleen al om deze laatste reden dient de beslissing van het CGVS al te worden vernietigd."

3.2. Verzoekster beroept zich aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vervolgens op de schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). In dit kader herhaalt zij dat zij de volgende elementen vreest:

"- Ontvoering

- Verkrachting en aanranding van de eerbaarheid

- Slagen en verwondingen aan haar persoon

- Moord op haar leven (bloedwraak)".

Verzoekster betoogt:

"Het Commissariaat Generaal gaat in haar beslissing volstrekt en ten onrechte voorbij aan de essentie van deze hele zaak en de reden waarom verzoekster een aanvraag heeft ingediend voor internationale bescherming. Het commissariaat generaal gaat niet verder in op het belangrijkste element in deze zaak en zij onderzoekt dit ook niet verder, zijnde dat verzoekster de dochter betreft van een persoon die in meerdere landen van de Europese Unie is veroordeeld voor activiteiten en lidmaatschappen bij criminele organisaties. Het commissariaat generaal behandelt deze zaak zonder rekening te houden met deze bijzonderheid, zodat zij de redenen waarom verzoekster de aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend volstrekt heeft gemist en ook niet heeft onderzocht zoals van haar kon worden verwacht.

Verzoekster beschikt evenwel over zeer specifiek en overtuigend bewijsmateriaal hetgeen zij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen wenst voor te leggen in deze zaak.

Verzoekster legt de volgende bewijsstukken voor, waarvan de authenticiteit zeer eenvoudig kan worden geverifieerd nu deze documenten afkomstig zijn van rechterlijke instanties binnen de Europese Unie.

Verzoekster legt gerechtelijke dossierstukken van de strafrechtbank uit Perugia Italië alsook documenten van het ministerie van Justitie uit Italië waaruit blijkt dat de heer N. N. (...) werd veroordeeld tot lange gevangenisstraffen omwille van criminele activiteiten en lidmaatschap van georganiseerde misdaadgroepen (stuk 2).

Zoals verzoekster heeft aangegeven bij de dienst Vreemdelingenzaken alsook aan het commissariaat-generaal vreest zij voor haar leven omwille van het feit dat andere verdachten uit het criminele milieu haar vader verantwoordelijk achten voor het verlies van grote geldbedragen. Het is een algemeen gekend feit dat in Albanië twisten tussen leden van verschillende criminele organisaties worden opgelost met wraakacties tegen familieleden zoals ontvoering, verkrachting, aanranding van de eerbaarheid, slangen verwondingen aan de persoon, zo ook en vooral tegen vrouwelijke leden van het gezin of de familie die mijn wil treffen.

Verzoekster legt eveneens bewijsstukken voor die zij ontving van de politiediensten te Luxemburg, ook daar heeft de vader van verzoekster in detentie verbleven en is hij veroordeeld tot lange gevangenisstraffen (stuk 3).

Het betreft een strafrechtelijk onderzoek alsook een strafrechtelijke veroordeling in Luxemburg, ook een land van de Europese Unie. De authenticiteit en waarachtigheid waar het commissariaat generaal zo aan lijkt te twifelen kan op eenvoudige wijze geverifieerd worden gezien deze gegevens kunnen worden geverifieerd bij de Luxemburgse overheid. Het commercieel generaal heeft volstrekt nagelaten om informatie in te winnen over deze concrete zaak hetgeen nochtans cruciaal is voor de beoordeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoekster.

Verzoekster legt een uittreksel voor uit het strafdossier te Luxemburg hetgeen zij mocht ontvangen van de politiediensten te Luxemburg, waaruit blijkt dat een beschuldigde zijnde een persoon Damaldis P. dieper ingaat op de hierboven reeds vermelde geldbedragen. Cruciaal in het dossier is dat deze persoon/beschuldigde de heer Damaldis bevestigt dat de werkelijke naam van N. K. (...) S. K. (...) is, aldus de vader van verzoekster. Deze verklaring heeft de dreiging voor verzoekster aannemelijk doen toenemen vermits de familieband tussen verzoekster en haar vader hierdoor wordt ontbloot.

Verzoekster ligt nog bewijsstukken in het Frans (stuk 4) neer eveneens uit het Luxemburgs strafonderzoek hetgeen zij ook mocht ontvangen van de Luxemburgse politie, en op basis waarvan nogmaals wordt bewezen dat haar vader betrokken is althans veroordeeld is geworden voor internationale criminele activiteiten en waardoor verzoekster en haar moeder moeten opdraaien voor de geldbedragen in beslag genomen door de politiediensten in meerdere landen van de Europese Unie bij gebreke waaraan zij zich blootstellen aan bloedwraak, verkrachting, ontvoering en moord.

Tenslotte legt verzoekster nog verklaringen van andere verdachten neer die ze eveneens mocht vaak ontvangen van de Luxemburg Justitie en waaruit blijkt dat aanzienlijke geldbedragen werden inbeslaggenomen (stuk 5).

Enigszins cynisch stelt het commissariaat-generaal in haar beslissing dat wanneer verzoekster geen aangifte doet en bescherming vraagt bij de autoriteiten in Albanië, zij er ook niet achter kan komen of Albanese overheid voldoende bescherming kan bieden. Zoals vermeld, enigszins cynisch, vermits zij deze "test" met zekerheid zou bekopen met hetzij ontvoering, hetzij verkrachting, hetzij slangen en verwondingen, hetzij met haar leven.

Het commissariaat-generaal verwijst nog naar initiatieven van de Europese Unie waaruit blijkt dat initiatieven zijn opgestart in de strijd tegen corruptie en de collusie tussen lokale overheden en criminele organisaties in Albanië, en dit vooral in het jaar 2019. Welnu, deze initiatieven hebben er nog geenszins toe geleid dat de corruptie en collusie tussen lokale overheden en leden van criminele organisaties is verdwenen. De zaak die verzoekster heeft voorgelegd is niet zomaar een standaard zaak en verzoekster legt zeer concrete bewijsmiddelen voor die jaar noodlottige situatie waarvoor zij geenszins heeft gevraagd aantonen. De rechterlijke stukken alsook de stukken van het ministerie van Justitie te Italië tonen aan dat haar vader veroordeeld is voor activiteiten gelieerd aan criminele organisaties, dat de identiteit van haar vader rechtstreeks aan Harry die tijd gelinkt kan worden mede door verklaringen van andere verdachten wat haar onmiddellijk blootstelt aan wraakacties zoals gebruikelijk in dit milieu in Albanië. Het is gemakkelijk om vanuit een kantoor te Brussel te stellen dat verzoekster maar de proef op de som moet nemen en haar bescherming dient te beproeven in Albanië zelf; gemakkelijk indien u eigen lichaam niet als testobject wordt gebruikt; onmogelijk voor verzoekster nu zij door terugkeer naar Albanië zichzelf onmiddellijk blootstelt aan ontvoering, verkrachting en moord. Bloedwraak is een problematiek die in Albanië niet wordt opgelost door initiatieven van de Europese Unie (veelal opgestart in 2019) en de overheid in Albanië kan door collusie met het misdaadleven en alom verspreide corruptie bij politieambtenaren onvoldoende (lees geen) bescherming bieden.

De situatie voor verzoekster is ernstig, zijnde levensbedreigend, en verzoekster legt zeer concrete bewijzen voor van de rechtbanken uit andere landen van de Europese Unie en ministerie van Justitie te Italië, die nota bene kunnen worden gecontroleerd op authenticiteit door het commissariaat-generaal. Het commissariaat-generaal heeft dit nagelaten en zelfs gesteld dat de aanvraag “kennelijk ongegrond” zou zijn; een beslissing die verzoekster niet kan plaatsen nu zij terecht en op basis van objectieve stukken vreest zich in Albanië te moeten blootstellen aan ontvoering, verkrachting en moord op basis van bloedwraak. Minstens dient het commissariaat generaal een grondig onderzoek te voeren hetgeen voorkomt als niet meer dan gepast rekening houdend met de concrete bewijsstukken die verzoekster voorlegt.

Verzoekster verwijst naar een precedent/arrest van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen met nummer 157 766 van 4 december 2015 in de zaak RvV X/IV (stuk 6) :

(...)

De gelijkenis met huidige voorliggende zaak; is frappant. Verzoekster legt stukken van de rechtbank te Italië neer alsook van het ministerie van Justitie te Italië alsook elementen uit een gerechtelijk onderzoek die zij ontving van de Luxemburgse politie. Minstens dient zaak te worden teruggezonden naar het commissariaat-generaal voor het voeren van een nieuw en deze maal grondig onderzoek, hetgeen voorkomt als niet meer dan gepast rekening houdend met de objectieve bewijsstukken die verzoeker nog neergelegd in huidige procedure.”

Verzoekster concludeert:

“In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk.

In hoofde van verzoeker bestaan voldoende elementen die aantonen en mis aannemelijk maken dat verzoekster recht heeft op internationale bescherming (statuut van vluchteling dan wel van subsidiaire bescherming).

De beslissing van het commissariaat-generaal dient hervormd te worden.”

3.3. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.4. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“2. Uittreksel Ministerie van Justitie Italië en vonnis correctionele rechtbank van Perugia

3. Uittreksel strafdossier Luxemburg

4. Uittreksel strafdossier Luxemburg

5. Uittreksel strafdossier Luxemburg

6. Arrest RvV nr. 157 766 van 4 december 2015”.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Verzoekster verwijt verweerder dat, ondanks dat de termijn van 15 dagen zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch een versnelde procedure werd gevoerd en werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster laat immers uitschijnen dat, nadat de voormelde termijn is verstreken, geen versnelde procedure meer mag worden gevoerd en dat verweerder evenmin nog mag beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals in casu, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt “inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen

vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen”.

Verzoekster leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat zij van een veilig land afkomstig is, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: “Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”. Hoe dan ook blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal in fine een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat “volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure en doordat er werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, kan gelet op het voorgaande aldus niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekster verder zou aanvoeren dat haar rechten van verdediging zouden zijn miskend louter doordat verweerder de voormelde termijn overschreed, kan voorts worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet en verzoekster toont niet concreet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft. Verzoekster toont in dit kader bovendien hoegenaamd niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het feit dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

Verzoekster toont te dezen ook anderszins niet aan dat of op welke wijze haar rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM geschonden zouden zijn. Vooreerst dient in dit kader te worden gewezen op hetgeen reeds hoger werd uiteengezet inzake de rechten van verdediging en dient te worden opgemerkt dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638). Dat verzoekster niet correct en transparant zou zijn geïnformeerd over haar beroepsmogelijkheden en de geldende termijn(en), mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de kennisgeving van de beslissing van 23 december 2020, die zij nota bene zelf bij het verzoekschrift voegt, blijkt immers duidelijk en genoegzaam dat verzoekster weldegelijk en in duidelijke en transparante bewoordingen werd ingelicht over haar beroepsmogelijkheden en de in dit kader geldende termijnen. Verder kan in dit kader worden opgemerkt dat, zoals ook verzoekster terecht opmerkt in het voorliggende verzoekschrift, het overschrijden van de voormelde behandelingstermijn van vijftien werkdagen door verweerder, als (enige) gevolg heeft dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het geval van een negatieve beslissing niet wordt verkort omdat het CGVS een versnelde procedure heeft toegepast. De Raad wijst erop dat het de wetgever is die de verschillende beroepstermijnen heeft vastgelegd en dat verzoekster in casu, zoals zij ook zelf aangeeft en aldus duidelijk weldegelijk heeft begrepen, over een beroepstermijn van dertig dagen beschikte. Verzoekster diende het voorliggende verzoekschrift daarenboven binnen deze termijn en op tijdige wijze

in. Dat of op welke wijze zij in casu in haar rechten (van verdediging) zou zijn geschaad, kan dan ook niet worden ingezien en wordt door haar op generlei wijze aangetoond of uiteengezet.

4.2. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardig(d)en, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande worden, gezien zij door verzoekster in het geheel niet worden aangevochten of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde weliswaar bij het begin van het eerste persoonlijk onderhoud dat u last had van emoties (Notities Persoonlijk Onderhoud K. S. (...) 1, d.d. 16 november 2020, p. 3) en stelde bij het begin van het tweede persoonlijk onderhoud dat u last hebt van angstaanvallen en soms moeilijk kan ademen (Notities Persoonlijk Onderhoud K. S. (...) 2, d.d. 7 december 2020, p. 2). U stelde tijdens het onderhoud ook dat u natuurlijke medicatie krijgt tegen stress. U verklaarde echter bij beide gelegenheden dat u in staat was om het persoonlijk onderhoud verder te zetten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u tijdens beide gelegenheden uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten. Bovendien legde u geen medische attesten neer om uw medische problemen te staven. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

4.3. Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met reden aangegeven, en wordt door verzoekster niet op dienstige wijze weerlegd of betwist:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekster nog steeds is opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

4.4. Verzoekster stelde en stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van een vrees ten gevolge van het behoren van haar vader tot het criminele milieu en ten gevolge van problemen met haar ex-partner B.R.

In het verzoekschrift vestigt verzoekster in dit kader vooreerst uitgebreid de aandacht op het criminele profiel van haar vader, de door haar vader gepleegde feiten en de strafrechtelijke vervolging en sancties van haar vader. Zij legde en legt ter staving hiervan een aantal stukken neer en benadrukt dat door verweerder niet wordt betwist dat haar vader in meerdere landen van de EU werd veroordeeld voor activiteiten voor en het lidmaatschap van criminele organisaties. Verder herhaalt zij dat zij ten gevolge van het criminele verleden van haar vader vreest voor haar leven en wijst zij op haar eerder afgelegde verklaringen dienaangaande. Zij benadrukt daarbij dat zij en haar moeder verantwoordelijk zouden dreigen te worden gehouden voor het verlies van gelden en, als vergelding, aan allerlei ernstige feiten dreigen te worden blootgesteld.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat het geenszins als zijnde van algemene bekendheid kan worden geacht en dat verzoekster in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt dat, zoals zij voorhoudt, het in Albanië gangbaar zou zijn, laat staan vaak of doorgaans zou voorkomen, dat “twisten tussen leden van verschillende criminele organisaties worden opgelost met wraakacties tegen

familieleden zoals ontvoering, verkrachting, aanranding van de eerbaarheid, slagen verwondingen aan de persoon, zo ook en vooral tegen vrouwelijke leden van het gezin of de familie die mijn wil treffen". Verzoekster reikt immers niet het minste begin van informatie aan teneinde deze blote bewering te ondersteunen. Uit de door verweerder gehanteerde en geciteerde landeninformatie kan verder evenmin worden afgeleid dat verzoeksters voormelde bewering zou overeenstemmen met de werkelijkheid. Dat het loutere gegeven dat verzoeksters vader werd veroordeeld voor een aantal feiten, en dat er daarbij logischerwijze gelden in beslag werden genomen, zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en/of nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster en/of haar overige familieleden, kan aldus hoegenaamd niet worden afgeleid uit de beschikbare landeninformatie, wordt door verzoekster op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt en kan bezwaarlijk worden aangenomen. Verzoekster dient het bestaan van dergelijke vrees en nood aan internationale bescherming in concreto aan te tonen en aannemelijk te maken en kan daarbij in het geheel niet volstaan met een bovendien niet-gestaafde en ongefundeerde bewering omtrent de algemene situatie in Albanië.

Dat er in hoofde van verzoekster en haar moeder geen concrete problemen en vrees voorhanden zijn, blijkt bovendien duidelijk en genoegzaam uit de gedragingen die zij stelden, de verklaringen die zij aflegden en de motieven die hieromtrent zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoekster laat de bestreden beslissing in dit kader geheel ongemoeid, onderneemt niet de minste poging teneinde deze beslissing te weerleggen en voert niet één concreet en dienstig argument aan waar in deze beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit het door u neergelegde paspoort blijkt dat u heen en weer reisde tussen Albanië en Griekenland op 2 en 14 augustus 2016, op 3 en 8 februari 2017, op 12 en 15 oktober 2017, op 17 en 23 maart 2018 en op 6 en 11 september 2019. Verder blijkt uit ditzelfde paspoort ook dat u op 5 november 2018 in Noord-Macedonië was, dat u op 16 en 17 november 2018 door Montenegro, Bosnië-Herzegovina, Kroatië en Slovenië reisde, dat u op 28 en 29 december 2018 door Montenegro en Kroatië reisde, dat u op 17 en 18 maart 2019 door Montenegro, Kroatië en Slovenië reisde, dat u zich op 30 maart 2019 in Italië bevond, dat u op 30 juli 2019 België binnenkwam met een vliegtuig, dat u op 6 augustus 2019 Zwitserland verliet met een vliegtuig en op diezelfde dag in Kosovo binnenkwam met een vliegtuig, dat u op 22 september 2019 België verliet met een vliegtuig, dat u op 14 en 15 december 2019 door Slovenië, Montenegro, Bosnië Herzegovina, Kroatië en Servië reisde, dat u op 29 december 2019 door Slovenië, Kroatië en Montenegro reisde en dat u op 22 januari 2020 door Kroatië en Montenegro reisde. Niettemin diende u in geen van deze landen ooit een verzoek om internationale bescherming in (NPO 1 KS, p. 8). Uw verklaring voor het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming, namelijk dat u er tot februari 2020 niet echt vanuit ging dat u in de problemen zou komen door de situatie van wraak waarin u verkeerde (NPO 1 KS, p. 7), overtuigt allerminst. U stelde immers dat u in de periode na uw ontvoering in december 2017 en voor uw laatste vertrek uit Albanië in februari 2020 zelfs niet naar de winkel durfde te gaan omdat u schrik had dat iemand u zou achtervolgen of uw thuisadres te weten zou komen (NPO 1 KS, p. 19 en 20). Hieruit blijkt dat de door u aangehaalde vrees reeds aanwezig was toen u zich in de hierboven vermelde landen bevond. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw moeder, die net als u om bescherming verzoekt tegen A. L. (...) bij terugkeer naar Albanië, in 2010 een jaar in Griekenland woonde en tussen 2018 en 2020 drie keer op en af reisde tussen België en Albanië zonder daarbij om internationale bescherming te verzoeken (NPO RH, p. 7 en p. 11). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en zich terdege informeert over de procedure ter zake. Dat zowel u als uw moeder herhaaldelijk Europa rondreisden zonder om internationale bescherming te verzoeken, is een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Dit gedrag relativeert dan ook in ernstige mate jullie voorgehouden vrees. In verband met uw hierboven beschreven verplaatsingen naar het buitenland valt verder ook nog op te merken dat u, toen u voor het eerst werd gevraagd of u ooit buiten Albanië had verbleven, louter melding maakte van een bezoek aan Griekenland aan het eind van de zomer van 2019 en een bezoek aan België in september of oktober 2019 waarbij u twee of twee en een halve maand in België land bleef. Gevraagd of u nog bij andere gelegenheden naar Griekenland reisde, stelde u dat u vroeger ook ging, toen uw vader in de gevangenis zat (NPO 1 KS, p. 7). Dit antwoord strookt echter niet met de gegevens in uw paspoort. U reisde immers twee keer naar Griekenland toen uw vader op vrije voeten was in de periode tussen maart 2017 tot juni 2019 (cfr supra). Gevraagd of u Albanië nog op andere momenten had verlaten dan bij uw bezoek aan Griekenland en het bezoek aan België, stelde u dat dit niet het geval was. U stelde dat u Albanië enkel verliet toen u onderweg was naar België (NPO 1 KS, p. 7 en 8). Ook dit antwoord strookt niet met de gegevens in uw paspoort. U verbleef immers in maart

2018, november 2018, december 2018 en maart 2019 buiten Albanië, terwijl het door u vermelde bezoek aan België in september of oktober 2019 plaatsvond. Bovendien blijkt uit uw paspoort dat u reeds op 30 juli 2019 België binnenkwam (cfr supra). Geconfronteerd met paspoortstempels op 29 december 2019 en op 22 januari 2020, vertelde u plots dat u een opleiding esthetiek volgde in België en dat u voor deze opleiding op en af reisde tussen Albanië en België omdat u niet lang in het land mocht blijven. U stelde ditmaal dat u in september en oktober 2019 in België was, dat u eind november 2019 of begin december 2019 terugkeerde naar Albanië, dat u in december 2019 voor twee weken terugkeerde naar België, dat u op 29 december weer naar België bent gekomen, dat u in januari 2020 terugkeerde naar Albanië en dat u in februari 2020 met het vliegtuig naar België kwam (NPO KS, p. 21). Ook deze verklaringen stroken niet met de gegevens in uw paspoort (cfr supra). Geconfronteerd met het feit dat u een Zwitsers stempel had in uw paspoort op 6 augustus 2019, paste u een derde keer uw verklaringen aan. U stelde nu dat u een eerste keer naar België kwam in september of oktober 2018, dat u in maart 2019 terugkeerde, dat u in augustus 2019 naar België kwam via Zurich, dat u in september 2019 naar België kwam en terugkeerde naar Albanië in december 2019, dat u na een week in Albanië terugkeerde naar België, dat u na twee weken in België terugkeerde naar Albanië in januari 2020 en dat u vervolgens in februari de laatste keer naar België kwam (NPO 2 KS, p. 17). De bovenstaande verklaringen zijn warrig, onderling inconsistent en strijdig met de gegevens in uw paspoort. Bovendien zijn uw verklaringen ook strijdig met de verklaringen die uw moeder aflegde. Uw moeder stelde immers dat u in december 2019 met het vliegtuig naar België reisde en dat u sindsdien niet meer naar Albanië terugkeerde (Notities Persoonlijk Onderhoud R. H. (...), dd. 23 november 2020, p. 5 en 6).

Door uw inconsistente en tegenstrijdige verklaringen wat betreft uw verplaatsingen buiten Albanië, rijst sterk het vermoeden dat u bij het begin van het onderhoud mogelijks probeerde te verhullen dat u naar België reisde omwille van de opleiding esthetiek die u hier volgde (NPO RH, p. 10). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw moeder, toen haar aan het begin van haar persoonlijk onderhoud werd gevraagd of zij voor haar vertrek uit Albanië ooit buiten het land had verbleven, louter naar haar verblijf in 2010 in Griekenland verwees (NPO RH, p. 7). Pas wanneer haar gevraagd werd om welke reden zij in februari 2020 een paspoort nodig had, vertelde ze dat u problemen had in België en dat zijzelf ook al eerder in België was geweest (NPO RH, p. 10). De vaststelling dat zowel uzelf als uw moeder in eerste instantie mogelijks eerdere verblijven in België probeerden te verhullen, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Albanië, met name dat uw leven er in gevaar was omdat u bedreigd werd door A. L. (...).

Bovendien legden u en uw moeder over uw ontvoering in december 2017 weinig eensluidende verklaringen af. Uzelf situeerde uw ontvoering tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 18 of 19 december 2017 (NPO 1 KS, p. 4), terwijl uw moeder uw moeder tijdens haar persoonlijk onderhoud deze gebeurtenis op 12 december 2017 situeerde (NPO RH, p. 15). Opmerkelijk in dit verband is ook dat uw moeder op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat deze ontvoering in 2018 plaatsvond (DVZ, vragenlijst CGVS R. H. (...), d.d. 16 oktober 2020, p. 2). Uzelf stelde dat uw moeder de hele dag trachtte kennissen te contacteren en pas 's avonds een eerste keer naar de politie ging (NPO 1 KS, p. 16), terwijl uw moeder verklaarde dat zij om 14u in de namiddag een eerste keer naar de politie stapte (NPO RH, p. 14). Uzelf stelde dat de politie de melding van uw verdwijning gewoon verspreidde op verschillende kantoren en verder geen actie ondernam (NPO 1 KS, p. 18). Uw moeder verklaarde daarentegen dat uw foto naar alle grensovergangen van Albanië werd gestuurd om te vermijden dat u naar het buitenland zou ontvoerd worden en stelde dat er meteen extra controles werden uitgevoerd in Fier (NPO RH, p. 18). Bovendien had uw moeder op Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat Interpol op de hoogte werd gebracht na uw ontvoering (DVZ, vragenlijst CGVS RH, p. 2), iets dat ze zich niet kon herinneren ooit gezegd te hebben tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (NPO RH, p. 19). Deze vaststellingen halen de geloofwaardigheid van de door u gekende problemen met A. L. (...) verder onderuit.

Er kunnen in dit verband trouwens ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw gedrag in Albanië na uw ontvoering in december 2017.

Zo stelde u dat u na de ontvoering uw leven drastisch aanpaste en deze situatie aanhield tot uw vertrek in februari 2020 naar België. U stopte in die periode met school, u had geen vrienden en vriendinnen meer, uw sociaal leven viel weg en u durfde zelfs niet meer naar de winkel gaan uit schrik dat iemand u zou achtervolgen of uw thuisadres te weten zou komen. U beperkte zich na uw terugkeer in november 2018 in Fier verder in uw bewegingsvrijheid door enkel nog lokale verplaatsingen tussen de woning van uw grootouders en de woning van uw tante en woning van de familie van uw ex-vriend te maken. Voor de rest bleef u voornamelijk thuis. U ging nergens anders heen (NPO 1 KS, p. 7, 19 en 20). Aan deze uitspraken dient echter ernstig getwijfeld te worden en dat om de volgende redenen. Vooreerst is het hoogst bevreemdend dat u na uw ontvoering in december 2017 volgens uw eigen verklaringen nog tot november 2018 wachtte voor u definitief (sedert september 2018 reisde u wel al heen en weer tussen Tirana en Fier) vanuit Tirana terugkeerde naar Fier. (NPO 1 KS, p. 4). Als u werkelijk terugkeerde naar

Fier omdat u zich enkel veilig voelde bij uw grootouders, zoals u aangaf, kan immers verwacht worden dat u dit al eerder zou gedaan hebben, temeer uw persoonlijk gedrag na uw ontvoering en het gegeven dat deze ontvoering plaatsvond in de nabijheid van uw woning in Tirana (NPO 1 KS, p. 12). De geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw terugkeer vanuit Tirana naar Fier wordt verder onderuit gehaald doordat zij strijdig zijn met wat uw moeder hierover verklaarde. Zij stelde namelijk dat jullie pas in februari 2019 vanuit Tirana naar Fier verhuisden (NPO RH, p. 4). Uw stelling dat u na de ontvoering niet buiten durfde te komen strookt daarnaast ook niet met de informatie die terug te vinden is op uw Facebookprofiel. Zo was u op 29 april 2019 in een cocktailbar in Tirana, was u op 10 mei 2019 in Peshku en bestuurde u op 25 juli 2019 een waterscooter in Darezeze (zie informatie administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u deze berichten slechts op Facebook postte nadat u al terug thuis was en dat u daardoor dus niet verried waar u zich bevond. Deze uitleg volstaat echter niet om de hierboven genoemde tegenstrijdigheid te verklaren. Uw stelling dat u de berichten slechts achteraf postte, neemt immers niet weg dat u zich wel degelijk vrijelijk verplaatste door Albanië. Het feit dat u in december 2018 nog een opleiding haartooi en esthetiek zorgde in Tirana en van plan was geweest in de zomer van 2020 een schoonheidssalon te openen in Albanië strookt trouwens evenmin met de houding van iemand die niet meer durfde buiten te komen uit vrees met nieuwe traumatische ervaringen te worden geconfronteerd (NPO 1 KS, p. 6 en 21). Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat u zich in diezelfde periode ook zonder problemen binnen Europa verplaatste (cfr supra). Bovendien is het in dit verband hoogst bevreemdend dat u in augustus 2018 een Facebookprofiel aanmaakte, terwijl u eerder had verklaard dat u in uw tienerjaren uw sociale media desactiveerde uit vrees dat A. L. (...) zou te weten komen waar u woonde (NPO 1 KS, p. 12). Dit alles haalt de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van A. L. (...) nog verder onderuit.

Bovendien legden zowel uzelf als uw moeder over het tijdstip en de hiermee verbonden omstandigheden van uw laatste vertrek uit Albanië verklaringen weinig eensluidende en bedenkelijke verklaringen af. U stelde in dit verband dat uw grootvader u in februari 2020 opdroeg om zo snel mogelijk te vertrekken omdat uw leven in gevaar was (NPO 1 KS, p. 13). Enkele dagen na de waarschuwing van uw grootvader verliet u ook effectief Albanië (NPO 1 KS, p. 21 en DVZ, vragenlijst CGVS K. S. (...), dd. 7 oktober 2020, p. 2). Deze verklaringen werden echter formeel tegengesproken door uw moeder. Zij stelde immers dat u in december 2019 met het vliegtuig naar België reisde om daar samen met uw partner B.R. (...) uw leven op te bouwen en dat u sindsdien niet meer naar Albanië terugkeerde (NPO RH, p. 5). Gevraagd wat de concrete aanleiding voor deze waarschuwing van uw grootvader was, stelde u dat dit kwam doordat uw vader opgesloten zat in de gevangenis in Italië en dat A. L. (...) dit te weten was gekomen (NPO 1 KS, p. 19). Ook deze uitspraken worden niet bevestigd door uw moeder. Daarnaast gevraagd, kon zij zich niet herinneren dat er zich in februari 2020 een concrete bedreiging had voorgedaan. Zij verwees in dit verband louter naar de algemene situatie tussen A. L. (...) en uw familie en stelde dat wat uw grootvader ter ore was gekomen geen indicatie was, maar louter geruchten en woorden betrof (NPO RH, p. 16 en p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, kwam uw moeder niet verder dan te stellen dat u veel schrik heeft (NPO RH, p. 22). Het is in dit verband ook bijzonder veelzeggend dat uw moeder in februari 2020 terugkeerde vanuit België naar Albanië en slechts op 17 augustus 2020 Albanië definitief verliet (NPO RH, p. 11 en NPO 1 KS, p. 11). De vaststelling dat uw moeder niet op de hoogte bleek van de reden waarom u Albanië ontvluchtte en in diezelfde periode zelf vanuit België terugkeerde naar Albanië, terwijl zij omwille van hetzelfde conflict met A. L. (...) om internationale bescherming verzoekt, haalt de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding volledig onderuit.

Voorts kunnen er in dit verband ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de door u beweerde betrokkenheid van A. L. (...) bij de dood van uw nicht M. L. (...) op 17 april 2018. Vooreerst dient in dit verband opgemerkt te worden dat u geen enkel document indiende om aan haar verwantschap aan u te staven. Bovendien is uw vermoeden dat zij vermoord werd een blote bewering die op geen enkele manier gestaafd wordt door de door u ingediende documenten. Integendeel, zowel uzelf als uw moeder verklaarden immers dat M. (...) volgens het officiële politierapport zelfmoord pleegde (NPO 1 KS, p. 6 en NPO RH, p. 19). Het stemt overigens tot nadenken dat M. (...)’s vader volgens uw verklaring het autopsierapport nooit heeft ingekeken (NPO 2 KS, p. 7). Uw verklaring dat uw familie de telefoon van M. (...) niet kreeg en haar lijk niet mocht zien, volstaat trouwens niet om te concluderen dat er sprake is van een verdacht overlijden of een te vroeg stopgezet politieonderzoek. U gaf trouwens te kennen dat de beslissing om haar lijk niet te laten zien door haar eigen schoonfamilie werd genomen (NPO 2 KS, p. 6). Ook uw moeders verklaring dat het in de omgeving waar A. L. (...) woont een soort traditie is om de vrouwelijke leden van de familie van de tegenpartij te verkrachten bij een wraak, overtuigt niet (NPO RH, p. 16 en 17). Dit overstijgt het niveau van een blote bewering niet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan door het Commissariaat-generaal geen geloof wordt gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de omgeving van A. L. (...). Uw algehele geloofwaardigheid,

inclusief de door u aangehaalde problemen met uw ex-partner, B.R. (...), komt hierdoor mede op de helling te staan."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze op generlei wijze aanvecht of betwist, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende vrees ten gevolge van het criminele profiel van haar vader. Dat zij dermate bedrieglijke en leugenachtige verklaringen aflegde omtrent alle voormelde elementen, plaatst haar algehele geloofwaardigheid daarenboven volledig op de helling en laat, zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, verder niet toe nog enig geloof te hechten aan de problemen met en vrees met haar ex-partner.

Hoe dan ook wordt in de bestreden beslissing op grond van de voorliggende en beschikbare landeninformatie terecht gesteld:

"Wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen in het kader van het conflict met A. L. (...) en de problemen met uw ex-partner B.R. (...) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval is. Uw moeder stelde weliswaar dat haar vader (uw grootvader langs moederskant) naar de wijkagent stapte met brief van A. L. (...) die hij rond 2005 of 2006 ontving en waarin werd aangegeven dat uw echtgenoot en schoonboer geld aan hem moesten, maar dat de wijkagent deze brief toen niet aanmerking nam als bewijs omdat deze met een typemachine was geschreven en de afzender hierdoor niet kon worden geïdentificeerd (NPO RH, p. 12 en 13). Men kan echter bezwaarlijk stellen dat hiermee alle beschermingsmogelijkheden waren uitgeput. Zo hebben u noch uw moeder naar aanleiding van de problemen die u vervolgens met A. L. (...) en zijn omgeving kende ooit een klacht neergelegd bij de politie tegen deze persoon.

Zo stapte uw moeder niet naar de politie na de eerste poging tot ontvoering toen u op de basisschool zat (NPO RH, p. 17). Ze deed dit niet omdat ze haar hadden gezegd dat het onmogelijk was deze feiten te bewijzen omdat het meisje dat u toen probeerde mee te lokken niet kon worden teruggevonden (NPO RH, p. 17). Dit volstaat echter niet als verklaring voor haar nalaten bescherming te zoeken. Gezien de potentiële ernst van de misdaad (een poging tot ontvoering van een minderjarig kind) is het immers weinig plausibel dat de Albanese politie geen onderzoek zou ingesteld hebben.

U en uw moeder lieten daarenboven na om na uw ontvoering in 2017 ooit klacht in te dienen tegen A. L. (...). Meer zelfs, twee dagen na uw vrijlating begaf u zich naar de politie van Tirana om te melden dat u terecht was – uw moeder had immers aangifte gedaan van uw verdwijning – waarbij u expliciet naliet de waarheid te vertellen. U loog tegen de politie over de ware toedracht van de feiten en verklaarde verkeerdelijk dat u schrik had gehad van uw vader en daardoor een dag weg was geweest (NPO 1 KS, p. 13). U ging er vanuit dat als u de politie de waarheid zou verteld hebben, dit de situatie enkel zou verergerd hebben. Bovendien was u de mening toegedaan dat de politie weinig voor u kon betekenen en u niet de nodige bescherming kon bieden (NPO 1 KS, p. 13). De klacht van uw moeder werd hierop geseponneerd. Voorgaande motivatie om de ware toedracht van deze feiten niet bekend te maken bij uw eigen autoriteiten volstaat niet als rechtvaardiging voor uw nalaten de hulp van uw eigen autoriteiten in te roepen. Indien de autoriteiten niet op een correcte wijze de hoogte worden gebracht van bestaande problemen, kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet adequaat tegen optreden. Dat de autoriteiten de initiële klacht over uw verdwijning weinig ernstig zouden genomen hebben, vormt evenmin een verschoningsgrond om hen nadien niet correct over het gebeuren in te lichten, temeer de ernst van de gepleegde feiten (NPO 1, p. 17 en 18).

Ook voor uw andere problemen die u linkte aan de persoon van A. L. (...) liet u na ooit de politie in te lichten (NPO 1 KS, p. 14 en NPO RH, p. 19).

Dat u dit nooit deed omdat u vreesde dat de tegenpartij dit te weten zou komen en de situatie hierdoor nog verder zou escaleren met bijkomend gevaar voor u (NPO 1 KS, p. 14 en 19), overtuigt niet. Ook dit kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden

gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U verklaarde daarnaast ook dat u geen klacht indiende bij de Albanese politie omdat familieleden van A. L. (...) bij de politie van Burrel werkten. U vreesde dat zij A. L. (...) op de hoogte zouden brengen van wie aangifte deed en wanneer (NPO 1 KS, p. 14 en NPO 2 KS, p. 15). Hiernaar gevraagd, slaagde u er echter niet in te concretiseren om welke familieleden het precies ging (NPO 1 KS, p. 14). U kon ook niet zeggen welke functie deze familieleden hadden bij de politie van Burrel en sinds wanneer ze daar werkten (NPO 2 KS, p. 14). U stelde dat u aan uw grootvader had gevraagd om wie het ging maar dat deze informatie niet met u werd gedeeld (NPO 1 KS, p. 15). Deze verklaring kan uw gebrek aan kennis ter zake echter niet rechtekken. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vrees. Bovendien is het in dit verband ook opvallend dat u niet naar een ander politiekantoor dan dat van Burrel bent gegaan en dat u ook niet naar de Ombudsman (Albanees: Avokati i Popullit) bent gestapt om eventuele problemen met de politie in Burrel aan te kaarten (NPO 2 KS, p. 15). U verklaarde in dit verband dat instellingen zoals de Ombudsman in Albanië enkel bestaan om de buitenwereld te overtuigen en voor de gewone burgers niets voorstellen (NPO 2 KS, p. 15). Dit laatste strookt evenwel niet met de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie (cfr infra).

U verklaarde uw nalaten om omwille van uw problemen met A. L. (...) naar de politie te stappen verder ook door te stellen dat uw grootvader leeft volgens de traditie van de kanun (een verzameling traditionele wetten). U stelde dat het binnen deze traditie niet wordt aanvaard als twee vrouwen zonder de toestemming van het hoofdgezin een aangifte gaan doen. Zowel uzelf als uw moeder verklaarden in dit verband dat uw grootvader Ali S. (...) het jullie niet toeliet om naar de politie te stappen in verband met uw problemen met A. L. (...) (NPO 1 KS, p. 14 en NPO RH, p. 19). Ook deze redenering kan niet gevolgd worden voor uw nalaten een beroep te doen op de hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt immers allerm minst dat uzelf, die rechten studeerde in Tirana en Europa rondreisde, in Albanië leefde volgens de traditionele regels van de kanun (cfr supra). Bovendien dient vastgesteld te worden dat uw moeder volgens haar eigen verklaringen tegen de wil van haar schoonfamilie in naar de politie stapte toen u vermist was in december 2017 (NPO RH, p. 20). De loutere vaststelling dat dit volgens uw moeder mogelijk was, ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie stelling dat jullie niet naar de politie konden gaan omdat de familie van uw vader dit verbodt. Dit geldt des te meer aangezien uw vader er volgens uw moeders verklaringen bij haar op had aangedrongen dat zij als enige haar handtekening onder de aangifte bij de politie zou zetten toen u in december 2017 vermist was. Volgens uw moeder vroeg hij dit zodat hijzelf achteraf geen problemen met zijn familie zou krijgen (NPO RH, p. 20). De vaststelling dat uw vader er bij uw moeder, die ook een vrouw uit uw familie is, op aandrang om in haar eigen naam aangifte te doen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw stelling dat het voor een vrouw binnen uw familie onmogelijk zou zijn om naar de politie te stappen. Gevraagd om te verklaren waarom zij wel tegen de wil van haar schoonfamilie naar de politie kon gaan toen u vermist was, maar dit niet kon eens de problemen verband hielden met de persoon van A. L. (...), antwoordde uw moeder naast de kwestie dat zulke dingen volgens haar schoonfamilie opgelost moeten worden met wapens. Nogmaals gevraagd de tegenstrijdigheid te duiden, stelde zij dat er in Albanië geen bescherming mogelijk is (NPO RH, p. 20). Deze verklaringen volstaan niet om de hierboven vermelde tegenstrijdigheid te verklaren. Het incoherente gedrag van uw moeder ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van jullie bewering in Albanië geen bescherming te kunnen zoeken hebben omdat de familie van uw vader jullie dit als vrouwen verbodt.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ook uw oom F. S. (...) geen verdere stappen ondernam om het stopgezette politieonderzoek naar de doodsoorzaak van zijn dochter M. (...) aan te klagen (NPO 2 KS, p. 6).

U stapte verder ook nooit naar de politie voor uw problemen met uw ex-partner B.R. (...). U diende bijgevolg ook op geen enkel ogenblik een klacht in tegen hem (NPO 2 KS, p. 13). U deed dit niet omdat u gevoelens had voor hem (NPO 2 KS, p. 14). Evenmin zocht u hiervoor hulp bij niet-gouvernementele organisaties om u in dit partnergeweld bijstand te verlenen (NPO 2 KS, p. 13). U deed dit niet uit schaamte en bleef daarna steeds hopen dat uw ex-partner zou veranderen (NPO 2 KS, p. 13). U gaf aan dat het ongewoon was voor een vrouw in Albanië om hulp te zoeken tegen partnergeweld, dat een vrouw hier moet mee leren leven en dat het (in de Albanese cultuur) niet als ernstig wordt beschouwd (NPO 2 KS, p. 13). U slaagde er evenwel niet in dit in concreto te onderbouwen. Dit alles rechtvaardigt uw nalaten klacht in te dienen niet. Het is bovendien opvallend dat u, die rechtenstudies aanvatte in Tirana, zo weinig wist te vertellen over dergelijke partnergeweldorganisaties en over uw beschermingsmogelijkheden als slachtoffer van partnergeweld in Albanië (NPO 2 KS, p. 14).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u alle mogelijkheden tot nationale bescherming hebt uitgeput en dat u niet zou kunnen rekenen op de hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.algemenesituatie20200615.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.huiselijkgeweld.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Volledigheidshalve kan hier ook nog aan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.algemenesituatie20200615.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het

aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Zij vergenoegt zich er immers toe eenvoudigweg te beweren dat een poging om bescherming met zekerheid zou hebben geleid tot de gevreesde problemen en op algemene wijze aan te geven dat de initiatieven en maatregelen vanwege de Albanese autoriteiten zoals aangehaald door verweerder er niet toe hebben geleid dat de corruptie en banden tussen de overheden en de georganiseerde misdaad zijn verdwenen. Hiermee doet zij geenszins afbreuk aan de voormelde, concrete, inzake haar pogingen en deze van haar moeder teneinde bescherming te verkrijgen gedane vaststellingen. Evenmin doet zij hiermee op enigerlei wijze afbreuk aan de voormelde motivering inzake de beschermingsmogelijkheden in Albanië. Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, in het geheel niet aan dat zij, gelet op haar specifieke situatie en omstandigheden en zo zij daartoe de nodige en ernstige pogingen zou ondernemen, in concreto verstoken zou dreigen te blijven van de bescherming vanwege haar nationale autoriteiten. Gelet op het geheel van de voorliggende informatie inzake de over het algemeen voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Albanië en in acht genomen verzoekers verklaringen en de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, oordeelt de Raad dat geenszins kan worden aangenomen dat verzoekster in het kader van eventuele problemen in haar eigen land van herkomst verstoken zou blijven van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, nemen de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van voormelde bepaling, bieden zij de nodige bescherming en kan aangenomen dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke

omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De overige door verzoekster neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet op dienstige wijze worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekster niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteit wordt in deze beslissing op geen enkel ogenblik betwist. De cursussen die uzelf volgde in Tirana en die uw moeder R. H. (...) volgde in België doen niet ter zake voor de hierboven besproken beslissing. Hetzelfde geldt voor het Facebookbericht dat uw moeder ontving in verband met uw oom F. S. (...). De uittreksels van politiegehoren van L. L. (...) die u indiende zijn ook weinig relevant. Zij tonen louter aan dat uw vader en L. L. (...) elkaar kenden. Bovendien is de herkomst van deze documenten onmogelijk te verifiëren. Het stemt ook tot nadenken dat u bijzonder weinig over de inhoud van deze documenten weet te vertellen (NPO 2 KS, p. 13). U stelde met deze documenten te willen aantonen dat uw vader en L. L. (...) elkaar kenden (NPO 2 KS, 10). Deze stelling wordt in de bovenstaande beslissing hoe dan ook op geen enkel moment betwist. De door u neergelegde foto's van het huwelijksfeest en het graf van uw nicht M. L. (...) volstaan niet om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Deze foto's tonen immers louter aan dat u haar kende en zeggen niets over haar doodsoorzaak. De kopie van de brief die A. L. (...) naar uw grootvader stuurde, volstaat evenmin om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Het gaat hier om een getypte brief waarvan de afzender op geen enkele manier te achterhalen valt. Het door u ingediende document heeft op zich overigens geen bewijswaarde. Daarvoor dient het gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier allesbehalve het geval is. Hetzelfde geldt voor de kopie van het attest van het politiecommissariaat nummer 2 in Tirana en de brief die uw moeder schreef om het hiervoor genoemde attest op te vragen. Ook de foto's die u neerlegde ter staving van uw problemen met B.R. (...) volstaan niet om de bovenstaande beslissing ongedaan te maken. Deze beelden bieden immers geen uitsluitel over de oorzaak van de door u opgelopen letsels. Bovendien legde u geen enkel document voor ter staving van de door u vermelde medische problemen. Wat betreft de door u neergelegde screenshots van WhatsAppberichten dient vooreerst vastgesteld dat de identiteit van de afzender op geen enkele manier blijkt uit het door u neergelegde document. Hetzelfde geldt voor de datum waarop de berichten werden verzonden. U legde ook na het gehoor geen documenten meer neer waaruit de identiteit van degene die deze berichten stuurde zou moeten blijken. Tot slot tonen deze foto's en berichten allerminst aan dat het u in uw land van herkomst met betrekking tot uw verklaarde vervolgingsproblemen aan nationale bescherming van de Albanese autoriteiten ontbreekt.”

Verzoekster kan met haar verwijzing naar rechtspraak die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meer dan vijf jaren gelden velde tot slot in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan deze rechtspraak kan, nog daargelaten dat verzoekster hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat of waarom zij zich in een vergelijkbare positie zou bevinden als de persoon waarop dit arrest betrekking had, namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in

elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

4.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Verzoekster toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er bij een terugkeer naar haar land van herkomst sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Uit het voorgaande volgt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor de toekenning van internationale bescherming in aanmerking komt. Bijgevolg staat vast dat verzoekster afkomstig is uit een veilig land van herkomst, heeft verweerder, rekening houdend met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, verzoeksters verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet met recht als kennelijk ongegrond beschouwd en dient verzoeksters beroep te worden verworpen.

4.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”

De voormelde motieven gelden ook voor verzoekster.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid, onderneemt niet de minste poging teneinde deze beslissing te weerleggen en voert ter weerlegging van deze beslissing niet één concreet en dienstig argument aan waar gemotiveerd wordt:

“Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

In casu verwees u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal naar de berichtgeving over het geval van een jonge Albanees die uitgewezen werd in Zweden en kort na terugkeer naar Albanië werd vermoord (NPO RH, p. 20). U wilt hiermee aantonen dat u de facto geen bescherming kan genieten in Albanië. Er kan worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de informatie waarover het CGVS beschikt en toegevoegd aan het administratieve dossier, niet kan weerleggen en niet kan besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Albanië. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvV nr. 190.522 van 8 augustus 2017). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. 76466 van 5 maart 2012 en nr. 91669 van 19 november 2012). Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent echter niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Aangezien Albanië een beschermingssysteem heeft ingevoerd en het niet blijkt dat u er geen toegang toe kunt hebben, dient u te bewijzen dat u persoonlijk niet in staat was u te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege uw autoriteiten. In casu is dit echter, zoals hierboven werd aangetoond, niet het geval.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen. Uw identiteit staat hier immers niet ter discussie. De overige door u neergelegde documenten werden in de beslissing van uw dochter S. K. (...) reeds besproken.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel niet aanvecht, onverminderd overeind.

3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekster toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er bij een terugkeer naar haar land van herkomst sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Uit het voorgaande volgt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor de toekenning van internationale bescherming in aanmerking komt. Bijgevolg staat vast dat verzoekster afkomstig is uit een veilig land van herkomst, heeft verweerder, rekening houdend met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, verzoeksters verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet met recht als kennelijk ongegrond beschouwd en dient verzoeksters beroep te worden verworpen.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT